

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar.

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Homologatie van akkoorden en uitkeringen van een derde in kapitaal in zake arbeidsongevallen : Eigenlijke of oneigenlijke rechtspraak ?

1. Een eerste wetsontwerp werd ter Kamer neergelegd op 26 april 1898, vervallen door de ontbinding der Kamers van 7 mei 1900, en het bevatte een artikel 26 dat als volgt luidde :

« Als het hem zal gaan over een ongeval dat de dood van het slachtoffer voor gevolg heeft, zullen de partijen met een gewone brief door benaarstiging van de griffier, van ambtswege opgeroepen worden voor de vrederechter, binnen de acht dagen van de ongevalsverklaring.

» In alle gevallen hebben partijen het recht vrijwillig te verschijnen om hun akkoord betreffende de vergoeding ingevolge de ongevallen te doen vaststellen.

» Het proces-verbaal der zitting dit akkoord vaststellend zal gelden als definitief vonnis; de expeditie zal met de uitvoeringsformule bekleed zijn. »

De memorie tot toelichting verstrekt enkel uitleg over de eerste paragraaf; over het proces-verbaal is niets toegelicht.

2. Een nieuw ontwerp werd neergelgd in de Kamerzitting van 12 maart 1901; het oorspronkelijke artikel 26 wordt hier artikel 24 en onderging de volgende tekstwijziging :

« Partijen hebben het recht vrijwillig voor de vrederechter te verschijnen, ten einde hun akkoord aangaande de schadevergoedingen die moeten verleend worden ten gevolge van ongevallen te doen vaststellen.

» Het proces-verbaal der rechtszitting, waarbij dit akkoord wordt vastgesteld, geldt als eindvonnis; het afschrift daarvan wordt uitvoerbaar verklaard. »

Over dit artikel hadden besprekingen plaats in de Kamer ter gelegenheid van een amendement Destrée, de tussenkomst van de prokureur des Konings opleggend indien het slachtoffer een minderjarige is. Dit amendement werd verworpen (aanvullend verslag Kamercommissie, Parl. Besch. 1902-03, n° 132), doch het had als gevolg dat een amendement van de regering de tekst van het voorgestelde art. 24 wijzigde, zo dat het proces-verbaal der rechtszitting niet meer erkend werd als een eindvonnis. De schrapping van deze woorden werd ingegeven door de bekommernis de

minderjarige slachtoffers niet te plaatsen tegenover een niet te herroepen eindvonnis op 't ogenblik van hun meerderjarigheid en hun de mogelijkheid te bieden het gesloten akkoord te doen herroepen (Parl. Besch. Kamer 1902-03, blz. 1631, zitting 25.6.1903).

3. De rechtsleer en de rechtspraak, tussen het uitvaardigen van de wet op 24 dec. 1903, waarin het besproken artikel het nummer 28 draagt, en de wijziging van de tekst door de wet van 18 juni 1930, bevestigen dat men zich hier op het gebied der oneigenlijke rechtspraak van de vrederechter bevindt.

Deels steunt de rechtspraak op het feit dat uit de tekst van het wetsvoorstel de woorden « geldt als eindvonnis » verdwenen zijn, deels op het feit dat de tussenkomst van de vrederechter enkel een karakter van authenticiteit aan het akkoord geeft, zoals een ministerieel ambtenaar het zou doen; de rechtsleer is hiermede eensgezind (1).

4. Indien over de aard van de tussenkomst van de vrederechter geen betwisting kon bestaan, dan moet worden gezegd dat het systeem, zoals het in afwijking van het wetsvoorstel werd opgebouwd, te wensen overliet.

Het heeft steeds buiten discussie gestaan dat de wet van 24 dec. 1903 van openbare orde is en geen enkele afwijking dult. Indien partijen hun akkoord ter bekrachtiging aan de vrederechter voorleggen, dan is het zeker dat geen akkoorden strijdig met de wet zullen worden gehomologeerd.

Het systeem van de wet faalde echter, daar waar de bekrachtiging niet verplichtend werd gemaakt, zodat geen controle over de wettelijkheid van de niet door de vrederechter bekrachtigde akkoorden bestond, maar bovendien waren partijen gemachtigd een dading af te sluiten in zaken van openbare orde. Volgens Delaruière en Namèche (n° 323) maakte het akkoord geen werkelijke dading uit, omdat het veeleer de erkenning van een materieel feit was, alhoewel de gevolgen van deze niet openbaar gemaakte feiten-erkenning, afhankelijk van een onderhandse overeenkomst van rechtskundige aard zijn aan dewelke het karakter van openbare orde verbonden is (2).

5. Aan dit gebrek werd een eind gesteld door de wet van 18 juni 1930: elk akkoord moet aan de vrederechter onderworpen worden.

De voorgestelde wijziging werd zonder bespreking aanvaard en de memorie van toelichting bevat de volgende belangrijke passage: «De rechter moet dus altijd tussenkomen om op de wettelijkheid van het hem onderworpen akkoord toe te zien, akkoord dat hij, zo hij er mee instemt met de uitvoeringsformule bekleedt. Alzo neemt dit akkoord het karakter van een werkelijk vonnis aan en is het normaal dat het gelijk elk vonnis met redenen omkleedt zij.»

6. Ondanks deze klare taal, houdt de rechtspraak er een andere zienswijze op na en doet ze alsof de wet niet werd gewijzigd.

De tussenkomst van de vrederechter is verplichtend geworden, stelt men vast, doch hij oordeelt niet, beslist niet over een betwisting en onderzoekt zelfs niet de echtheid van de beweringen van partijen, hij controleert enkel en hij mag alleen maar de bepalingen die in strijd zijn met de wet verwerpen⁽³⁾; volgens G. Wets (B. A., 1936, 571) spruit zulks o.a. uit de tekst van de wet bij vergelijking met de beschikkingen over de uitkering van een derde in kapitaal, alwaar de werkgever niet verplicht is te verschijnen voor de vrederechter.

Zo goed als alleenstaand is een vonnis van de burgerlijke rechtbank van Brussel, waardoor beslist wordt dat een volgens de regelen bekrachtigd akkoord, als een definitief vonnis geldt⁽⁴⁾.

7. Over de principieusverklaring is over het algemeen genomen geen onenigheid; maar er is er wel een betreffende het instellen van een verhaal tegen het gehomologeerd akkoord.

Beroep is niet ontvankelijk⁽⁵⁾, tenzij partijen voor de vrederechter vrijwillig zijn verschenen, naar luid van art. 7, Wetb. Burg. Rechtsv.⁽⁶⁾; maar een geding in nietigverklaring is wel ontvankelijk⁽⁷⁾, in te leiden voor de vrederechter of de scheidsrechterlijke commissie die het akkoord homologueerde⁽⁸⁾, of voor de rechtbank van eerste aanleg tot wier gewone bevoegdheid zulke vordering behoort⁽⁹⁾.

Verder wordt derden verzet mogelijk en niet mogelijk verklaard⁽¹⁰⁾. Een akkoord mag aangevallen worden voor redenen geput zowel in de wet van 1903, als in de beschikkingen van het Burgerlijk Wetboek betreffende de overeenkomsten⁽¹¹⁾.

De vrederechter mag onderzoeksmaatregelen bevelen over de elementen die deel uitmaken van het akkoord, werd in beroep tegen een vonnis beslist⁽¹²⁾. Uit dit beroep vloeit dus voort dat men voor de eigenlijke rechtspraak van de vrederechter staat, zoniet ware geen beroep mogelijk geweest.

Aan het bekrachtigd akkoord is het gezag van het gewijsde niet gehecht, aangezien men staat tegenover de oneigenlijke rechtspraak, het gevolg hiervan is dat als een andere rechtsmacht vaststelt dat het ongeval geen arbeidsongeval is, zij een eis gesteund op de samengeschatte wetten mag afwijzen⁽¹³⁾. Niet alleen is alzo aan de uitsluitende bevoegdheid van de vrederechter getornd, maar bovendien is het slachtoffer nooit zeker of het al dan niet een definitieve overeenkomst heeft afgesloten.

8. De onzekerheid die het gevolg is van deze rechtspraak, heeft nog een andere terugslag.

Het akkoord is het vertrekpunt van de herzieningstermijn van drie jaar (art. 28). Daar deze herzieningstermijn een termijn van verval is, is het van het hoogste

belang te weten op welke dag hij precies begint te lopen. Is het de dag waarop partijen hun akkoord bereikten, of is het de dag waarop dit akkoord werd bekrachtigd?

Het Hof van Verbreking⁽¹⁴⁾ besliste dat deze akkoorden plechtige overeenkomsten zijn, waarvan het bestaan zelf ondergeschikt is aan het vervullen der door de wet voorgeschreven vormvereisten en, namelijk, aan de vaststelling door de rechter van de samenloop van de wilsuiting van partijen; de vertrekdatum is dus die van de bekrachtiging door de vrederechter. In dezelfde zin beslisten verschillende rechtscolleges, zonder dat uit deze uitspraken blijkt in welke hoedanigheid de vrederechter optreedt⁽¹⁵⁾.

In aansluiting met deze beslissingen, doen anderen gelden dat, zolang de akkoorden niet bekrachtigd zijn, zij enkel de waarde van een ontwerp hebben⁽¹⁶⁾ en dat men niet kan dagvaarden in bekrachtiging van een akkoord waarop het slachtoffer is teruggekomen⁽¹⁷⁾.

Tegenover dit systeem stellen zich andere vonnissen die aannemen dat de herzieningstermijn begint te lopen vanaf de dag waarop partijen tot akkoord kwamen⁽¹⁸⁾ en dat de vrijelijk aangegane overeenkomsten moeten worden uitgevoerd en men in homologatie ervan wel mag doen dagvaarden⁽¹⁹⁾.

9. In de praktijk van de vrederechters is de homologatie van akkoorden geen zuivre formaliteit, zoals de aangehaalde rechtspraak het zou kunnen doen denken.

Nadat het slachtoffer en zijn werkgever, of dezes verzekeraar-wet, alle vereiste gegevens hebben voorgebracht, ondervraagt de vrederechter partijen en verlangt hij nauwkeurige inlichtingen o.m. over de juistheid van het percentage van de werkonbekwaamheid en de manier waarop het werd vastgesteld, enz. Bekrachtiging wordt dan eerst gegeven als de antwoorden voldoen en als de vrederechter zekerheid heeft dat alle elementen in overeenstemming zijn met de wet.

Dit is geen louter vaststellen van een akkoord; dit is onderzoeken en oordelen of al de vereiste elementen voor homologatie voorhanden zijn. Men staat hier voor een vonnis, zoals de wetgever van 18 juni 1930 het voorgeschreven heeft.

10. Over de aard van het optreden van de vrederechter in zake uitkering van een derde in kapitaal (art. 5) bestaat evenmin eensgezindheid.

In het wetsontwerp van 1898, was in art. 12 bepaald, dat, indien de belangen van het slachtoffer of van zijn rechtsopvolgers het eisten, het geheel of een gedeelte van het kapitaal onmiddellijk zou uitbetaald kunnen worden; indien herziening mogelijk was, moest de beslissing onderworpen worden aan de werkgever.

Het wetsontwerp van 1901 voorzag in art. 5 dat ten hoogste een vierde der waarde van de lijfrente als kapitaal kon worden uitbetaald. De rechter moest de zienswijze van de werkgever inwinnen. Het verslag van de Middenafdeling van de Kamer stelde het in de wet opgenomen cijfer van een derde voor en lichtte de tussenkomst van de vrederechter als volgt toe: «De rechter zal uitspraak doen. Dit woord moet men nemen in de breedste zin, dit is dien van de bevoegde rechtsmacht; dus zal het in eerste aanleg de vrederechter zijn, en, in hoger beroep, de rechtbank van eerste aanleg.»

Geen twijfel: de vrederechter zetelt in eigenlijke rechtspraak⁽²⁰⁾, daarom moet de patroon in de zaak geroepen worden⁽²¹⁾ en kan de vrederechter tegen het advies in van de werkgever het kapitaal toeken-

nen ⁽²²⁾ en de vordering is ontvankelijk zolang het kapitaal nog niet is vastgezet ⁽²³⁾.

Maar de wet van 18 juni 1930 wijzigt de tekst zo dat de rechter zo nodig, de ondernemer kan horen of oproepen; er bestaat geen verplichting meer, doch in de praktijk is hij, of de in zijn plaats gestelde verzekeraar-wet, steeds aanwezig en gebeurt alles tegen-sprekelijk.

De nieuwe tekst echter geeft aanleiding tot verdeeldheid in de rechtspraak, waarvan een deel het voor de willige rechtspraak houdt en een ander deel niettegenstaande de tekstwijziging, het voor de eigenlijke rechtspraak houdt ⁽²⁴⁾.

11. Naast de moeilijkheden die de rechtspraak oplevert zoals onder n° 7 en 10 is aangetoond, blijkt het dat bovendien rechtsleer en rechtspraak geen preciese afbakening weten aan te duiden tussen de eigenlijke en de oneigenlijke rechtspraak.

Verschillende criteria worden aangeduid, waaronder geen enkel op zichzelf afdoend is ⁽²⁵⁾, en waarbij elk der auteurs een eigen systeem aanprijst ⁽²⁶⁾. Volgens een dezer criteria ⁽²⁷⁾ moeten de beslissingen der willige rechtspraak niet gemotiveerd zijn; de wet van 18 juni 1930 stelt voor de homologatie, de verplichte motivering in, zodat volgens dit stelsel de akkoorden-bekrachtiging tot de eigenlijke rechtspraak zou behoren.

12. Procedure-moeilijkheden hinderen de normale afwikkeling van rechtszaken; het komt er dus op aan ze te vermijden.

Zonder wijziging van de wettekst zal er steeds verscheidenheid in de wetsuitlegging bestaan. De in te voeren aanpassingen moeten de belangen van de partijen dienen en dit kan niet anders dan door de willige of oneigenlijke rechtspraak uit te schakelen en de partijen over twee graden van rechtspleging te laten beschikken.

Artikel 26 zou als volgt moeten worden gewijzigd: «De bevoegde rechter is er toe gehouden van de tussen partijen getroffen akkoorden betreffende de tengevolge van arbeidsongevallen te verlenen vergoedingen een vonnis van akkoord op te maken. Op straffe van nietigheid, worden deze overeenkomsten met redenen omkleed, en dienen, namelijk, daarop het loon dat tot grondslag dient, de aard van het stelsel, de vermindering van de arbeidsgeschiktheid en de datum van de consolidatie vermeld.»

Wat artikel 5 betreft zou de tekst als volgt ingekort moeten worden: «De getroffene kan eisen dat hoogstens een derde van de waarde der lijfrente hem als kapitaal wordt uitbetaald. De echtgenoot of de bloedverwanten in de opgaande linie kunnen tevens eisen

dat hoogstens een derde van de waarde hunner rente rechtstreeks wordt uitbetaald. De rechter zal door vonnis zo voordelig mogelijk voor de eisers beslissen.»

Ontstaat na de bekrachtiging of na de uitspraak over het derde in kapitaal, een betwisting, dan zal men beroep instellen, zoals voor al de vonnissen van de vrederechters waartegen men meent bezwaren te kunnen inroepen. De tijdrovende geschillen van procedurelieden aard zullen echter uitgeschakeld zijn.

Georges GOETHALS,
Vrederechter te Antwerpen.

(1) Scheidsg. Charleroi 15.6 & 12.10.1906, Rev. acc. tr. 1907, 146; Mechelen 4.4.1910, *ibid.* 1910, 357; scheidsg. Brussel 30.4.1913, J. J. P. 1916, 169; vrede. Gent 26.3.1909, J. J. P. 1909, 250; Namèche nr 248; Demeur, II, 1265 & 1266.

(2) Zie nota onder Aarlen 20.9.1933, RGAR 1934, 1645.

(3) Hasselt 15.3.1950, R.W. 1950-51, 1280; Namen 9.8.1934, J. J. P. 1934, 371; id. 12.12.1939, op vrede. Fosses 30.5.1939, RGAR 1941, 3555; Neufchâteau 23.2.1937 op vrede. Paliseul 27.6.1935, B. A. 1937, 305.

(4) Civ. Brussel 12.6.1936, B.A. 1936, 328.

(5) Rép. pr. dr. b., v^o Acc. du trav., 251; Namen 12.12.1939, RGAR 1941, 3555; Antwerpen 24.5.1938, RGAR 1940, 3348.

(6) Antwerpen 8.11.1938, Rev. acc. tr. 1939, 80.

(7) Dinant 31.10.1930, Rev. acc. tr. 1933, 82.

(8) Scheidsg. Brussel 30.4.1913, J. J. P. 1916, 169, id. Charleroi 15.6 & 12.10.1906, Rev. acc. tr. 1907, 146.

(9) Civ. Brussel 1.5.1940, B.A. 1940, 494.

(10) Scheidsg. 11.1.1916, J. J. P. 1923, 383; Hrb. Brussel 4.12.1934, RGAR 1935, 1851.

(11) Vrede. Gent 26.3.1909, P. 1909-III-340.

(12) Antwerpen 17.1.1939, R.W. 1938-39, 1336.

(13) Gent 11.7.1953, RGAR 1955, 5479, met nota S. Rouffy.

(14) Verbr. 4.2.1943, P. 1943.1.51.

(15) Scheidsg. Charleroi 7.6.1935, B.A. 1935, 404; Kortrijk 9.1.1942, B.A. 1942, 219; vrede. Antwerpen 23.3.1910, P. 1910-III-337; id. 31.5.1934, R.W. 1933-34, 757; id. Gent 16.10.1925, J.J.P. 1926, 190.

(16) Vrede. Antwerpen 5.1.1938, R.W. 1939-40, 584; Antwerpen 17.1.1939, R.W. 1938-39, 1336.

(17) Vrede. Aarlen 30.9.1933, RGAR 1934, 1645; id. Namen 9.8.1934, J.J.P. 1934, 371.

(18) Dendermonde 21.3.1946, B.A. 1946, 103; Antwerpen 23.6.1936, R.W. 1936-37, 322; Charleroi 3.10.1936, B.A. 1937, 565.

(19) Vrede. Doornik 19.10.1934, J.J.P. 1935, 74; id. Andenne 19.7.1917, J.J.P. 1917, 481.

(20) Demeur, I, Nrs 593 & 608; vrede. Diksmuide 31.10.1905, J.J.P. 1906, 224.

(21) Vrede. Fontaine-l'Évêque 24.9.1915, J.J.P. 1915, 369.

(22) Vrede. Herstal 18.2.1916, J.J.P. 1916, 254.

(23) Civ. Luik 31.1.1921, Jur. L. 1921, 52.

(24) Willige rechtspraak; civ. Gent 21.1.1936, B.A. 1936, 807; Namen 18.11.1936 B.A. 1937, 304; civ. Brussel 15.6.1945, J.T. 1946, 118; civ. Luik 9.7.1946, B.A. 1946, 143; Hasselt 15.3.1950, R.W. 1950-51, 1280; G. Wets, B.A. 1936, 571; Genin, B.A. 1937, 64; eigenlijke rechtspraak: civ. Brussel 24.2.1952, RGAR 1946, 3962; civ. Luik 6.3.1942, B.A. 1942, 226; Kortrijk 1.2.1945, B.A. 1946, 64; Antwerpen 31.1.1952, J.T. 1952, 165; Delarivière & Namèche, nr 295.

(25) Le Paige, Vrijwillige en eigenlijke rechtspraak, R.W. 1937-38, 529.

(26) Garsonnet & Cézair-Bru, VIII, Nrs 163 en 175; A. Bernard, Arbitrage volontaire, Nrs 577 en 589; Glasson & Tissier, I, nr 12 en III, nr 995; Van Bauwel I; nr 56, blz. 96; zie ook Van Lennep, Burg. Pr. r., III, nr 515.

(27) Rép. pr. dr. b., v^o Jugements et arrêts, 439 en vlg. en de aangehaalde schrijvers en beslissingen.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

Betwisting inzake de rust- en overlevingspensioenen van werklieden⁽¹⁾

1. Men kan zich terecht afvragen welke de toestand in zake betwistingen omtrent de rust- en overlevingspensioenen is nu de wet van 21 mei 1955 door verschillende uitvoeringsbesluiten werd aangevuld en een steeds ruimere toepassing vindt.

Wat zegt de wet zelf? In feite niet veel want zij verwijst naar vroegere toestanden. En daarom juist is het nuttig na te gaan welke de geldende procedure is die zich heden voordoet.

2. Eerst en vooral dient gewezen op de uitgebreide bevoegdheid van de administratie: « De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en de ambtenaren die hij afvaardigt, beslissen, op de wijze door de koning bepaald, over de aanvragen om het genot van de voordelen vermeld in deze wet, alsook over de handhaving of de intrekking er van, *onder voorbehoud van beroep van de belanghebbende bij het bevoegde rechtscollege...* » (2).

Wij bevinden ons dus hier volop in de administratieve sector: zonder dat evenwel met duidelijkheid in de nieuwe wet wordt verklaard dat ook het « geschillenrecht » tot deze sector behoort. Deze bevoegdheid van de administratie komt verder nog duidelijker naar voren omdat zij de keuze heeft van de rechtbanken die hier zullen moeten vonnissen: « De geschillen omtrent de rechten, welke voortspruiten uit deze wet, worden in eerste aanleg en in hoger beroep beslecht door de rechtscolleges, die de koning aanwijst en die hij in voorkomend geval instelt en organiseert » (3).

De geschillen waarvan sprake zijn tweeërlei:

— enerzijds de moeilijkheden en onenigheden die kunnen voortspruiten uit het verschil van interpretatie van de rechten en plichten die uit deze wet voortspruiten;

— anderzijds het toepassen van sancties op rechtshabenden die zich aan sommige voorwaarden niet onderwerpen.

3. Vooraf dient nagezien welke « rechtscolleges » daartoe heden de bevoegdheid hebben.

Welnu, tot nog toe heeft de uitvoerende macht van de bevoegdheid die haar gegeven was om nieuwe rechtscolleges in te richten of aan te duiden, geen gebruik gemaakt. Inderdaad, heeft de wetgever verwezen naar de vroeger bestaande toestand (4). De beroepscommissies, ingesteld bij artikel 67 van de gecoördineerde besluiten (B. Rgt 14 september 1946) hebben de behandeling over het verhaal ingesteld tegen de beslissingen betreffende de uitkeringen toegekend krachtens de nieuwe wet.

Hun beslissingen zijn vatbaar voor beroep zoals eveneens in het B. Rgt van 14 september 1946 bepaald werd. De procedure is daarenboven deze die voorzien is bij hogergenoemd besluit.

4. Men kan deze oplossing wel enigszins betreuren. Zij brengt inderdaad een verwarring te meer in de reeds zo weinig gecoördonneerde sociale wetgeving.

Inderdaad heeft artikel 27 van de nieuwe wet een hele reeks vroeger bestaande wetten, waaronder degene die samengevoerd werden door het B. Rgt van 12 september 1946 opgeheven voor de personen die gerechtigd worden op rust- of overlevingspensioen ingevolge de nieuwe wet met uitzondering van enkele artikelen. Werden echter wel behouden het uitvoeringsbesluit van 16 september 1946 (5). Gedeeltelijk althans: men moet er inderdaad deze artikelen uit afzonderen die het geschillenrecht betreffen: meer in het bijzonder

de artikelen 67 tot 84 en wat de procedure betreft de artikelen 52 en vlg.

5. Welke is nu de geldende procedure?

De bevoegde commissie « Commissie van Beroep » genoemd werd ingesteld door artikel 67 van het B. Rgt van 12 september 1946. De benoeming zelf komt mij verkeerd voor. Dit is in feite geen beroep maar een « eerste aanleg ». Het besluit daarentegen aanziet de beslissing van de administratie als getroffen in « eerste aanleg », daarom deze benaming van commissie van beroep. Zonderlinge opvatting in ieder geval om een staatsdienst, die tevens partij is, positie te doen kiezen betreffende de rechten van een ander persoon onder de schijnvorm van een « gerechtelijke beslissing ».

Samenstelling: zes leden waarvan drie gekozen worden uit de personen die ervaring hebben in zake pensioenen, hetzij als leiders van mutualiteitsverenigingen, hetzij in weldadigheidswerken; één sociale controleur, één inspecteur van belastingen, en één voorzitter die de arrondissementscommissaris is of een magistraat (artikel 70).

Procedure: de zaken worden aanhangig gemaakt door eenvoudig verzoek ondertekend door de klager of indien hij niet kan of in de onmogelijkheid verkeert om te tekenen, door twee meerderjarige getuigen. Dit verzoek moet gericht zijn aan de Minister van Sociale Voorzorg en gedagtekend zijn. Er wordt nergens vereist dat dit per aangetekend schrijven zou gebeuren.

Termijn: binnen de 15 dagen nadat hij de beslissing heeft ontvangen. Indien wij dit op de nieuwe toestanden overplaatsen dan moet de klacht, om geldig te zijn, ingediend worden ten laatste 15 dagen na het besluit waarbij over de aanvraag op rustpensioen wordt beslist. Practisch dus 15 dagen nadat de belanghebbende mededeling ontving van de beslissing bij een ter post aangetekend schrijven (6).

Inhoud: het beroep moet de redenen vermelden waarop het verhaal steunt.

Ontvankelijkheid: de Minister alleen oordeelt over de ontvankelijkheid. Hij stuurt dan het dossier door naar de beroepscommissie.

Procedure ter zitting: de klager verschijnt persoonlijk, ten ware hij ziek of gebrekkig ware en zich bij schriftelijke volmacht heeft laten vervangen. Deze vereiste geldt ook voor de advocaten. Hij mag zich evenwel laten bijstaan niet alleen door een advocaat maar ook door iedere bevoegde persoon, die zich met gematigdheid en kennis van zaken kan uitdrukken (artikel 54).

Beroep: tegen de beslissing van de commissie in beroep kan de klager geen verder verhaal aantekenen, de administratie wel: deze kan inderdaad de zaak overmaken naar de Hogere Beroepscommissie indien de beslissing die genomen werd indruist tegen de wettelijke en reglementaire bepalingen.

Verstek: ingeval de betrokkene zonder geldige redenen op te geven niet verschijnt, wordt de eerste beslissing bevestigd. Hetzelfde zal gebeuren telkens de betrokkene binnen de 15 dagen de linlichtingen niet verstrekt die hem worden gevraagd.

Schorsing: de voorzitter die oordeelt dat de wetten of besluiten niet correct werden toegepast kan de beslissing schorsen binnen de acht dagen nadat zij genomen werd. Hij geeft er van kennis aan de Minister binnen de vijf dagen. Deze kan dan de zaak aanhangig maken voor de Hogere Commissie, of de beslissing bevestigen. De Minister kan trouwens steeds beroep doen op de

Hogere Commissie ook vóór dat de voorzitter van de eerste commissie daartoe zou verzoeken.

Speciale beroepscommissie : (artikel 67bis, B. Regt 14 sept. 1946). Er werd door de voorgaande wetgeving in Brussel een enige beroepscommissie opgericht, waarvan men nu nog kan aannemen dat zij nu nog een reden van bestaan heeft : namelijk voor het onderzoek van alle verhalen die verband houden met de rechten op pensioen van personen die verblijven in landen waarmede België op basis van wederkerigheid akkoorden heeft afgesloten.

6. De Hogere Beroepscommissie is samengesteld uit acht leden die door de Koning worden benoemd voor zes jaar (7). Deze commissie die ook een consultatieve bevoegdheid heeft, oordeelt in de geschillen die haar worden voorgelegd op stukken of na enkwest ter plaatse. Zij treedt op na verzoek van de Minister om de beslissingen die strijdig mochten zijn met de wettelijke bepalingen te hervormen. De Minister is evenwel niet verplicht op de Hogere Beroepscommissie beroep te doen, noch a fortiori in te gaan op het verzoek dat hem daartoe door de betrokken partij zou worden gedaan (8).

De procedure is in principe niet tegensprekelijk. Hoewel de klager van de voorstellen wordt op de hoogte gehouden en er kan op antwoorden moet hij niet worden opgeroepen om zijn stelling te verdedigen.

Hoe dit ook moge gebeuren, de Hogere Beroepscommissie oefent een onbetwistbare controle uit op de wettelijkheid van de beslissingen van de beroepscommissie. Zij oordeelt over het geldig bestaan van de rechten op pensioen en is bijgevolg verplicht haar adviezen te motiveren. Zoniet zou de commissie een onontbeerlijke vereiste voor de geldigheid van haar beslissing over het hoofd zien en zou deze dan ook kunnen vernietigd worden door de Raad van State (9).

7. Zoals men kan vaststellen staat men hier nog steeds voor een uitzonderlijke procedure die aan de gerechtigde op de rust- en overlevingspensioenen de nodige waarborgen op een goede rechtsbedeling niet geeft. Vooral sinds de nieuwe wet de pensioenen in merkelijke mate kwam verhogen en een regime in het leven geroepen heeft dat uiteindelijk tot een gezonde verhouding loon/pensioen zal leiden, hebben de betrokkenen er alle voordeel bij hun rechten gewaarborgd te zien door een onafhankelijke, snel werkende en bekwame rechtsmacht.

Men zou moeilijk kunnen beweren dat de organisatie die thans voorhanden is aan deze vereisten voldoet (10). Het ware dan ook te wensen dat de nieuwe wet gevolgd worde door een ganse reorganisatie van het geschillenrecht.

8. In feite bezit de benadeelde persoon echter toch een verhaal : namelijk voor de Raad van State. Hij kan zich beroepen op artikel 9 van de wet van 23 december 1946 om de vernietiging te bekomen van de beslissingen van de administratie. De Raad van State heeft het recht zich uit te spreken over een vordering tot vernietiging van een beslissing en van de beroepscommissie en van de hogere beroepscommissie (11). Niet evenwel tegen de eerste beslissing van de administratie, omdat hier eerst nog een beroep kan ingesteld worden (12).

De Raad van State onderzoekt én in rechte én in feite : aldus onderzoekt hij eveneens de juistheid der feitelijke gegevens waarop de beroepscommissie zich steunt om de beslissing te staven (13). Hij zal evenwel geen rekening kunnen houden met argumenten die niet voor de beroepscommissies werden aangewend (14) maar anderzijds wel onderzoeken of de aangevallen

beslissing genoegzaam gemotiveerd is en o.a. de midelen beantwoordt die de klager heeft aangevoerd (15), ook of er geen tegenspraak is in de motivering (16).

De termijn om de zaak aanhangig te maken voor de Raad van State is op 60 dagen bepaald (17). Deze beginnen te lopen nadat de beslissing aan de betrokkene werd medegedeeld (artikel 59 B Regt 14 sept. 1946 en artikel 84 wat de Hogere Beroepscommissie betreft). Maar opgelet : vermits de betrokkene zelf het recht niet heeft zich tot de Hoge Commissie te wenden zal zijn rekwest dienaangaande, de termijn tot indiening van het beroep tot nietigverklaring niet onderbreken (18).

Krachtens artikel 38 B Regt 23 aug. 1948 zal de Raad van State ingeval van vernietiging de zaak verzenden voor de administratieve commissie die de eerste beslissing had genomen. Dit schijnt evenwel niet het geval te zijn voor de vernietiging van de besluiten van de Hogere Beroepscommissie omdat hier in feite geen werkelijk administratief rechtscollege voorhanden is (de procedure is o.a. niet tegensprekelijk). Hier geschiedt de nietigverklaring dus zonder verwijzing (19).

9. De steeds herhaalde vraag of er eveneens kan beroep gedaan worden op de burgerlijke rechtbanken heeft hier, meer dan elders in de sociale wetgeving haar belang, gezien de ontoereikende bescherming die de gerechtigden bij de «administratieve rechtscolleges» genieten. Onze burgerlijke rechtbanken hebben niet gearzeld in andere sociale aangelegenheden een positieve houding aan te nemen (20). Zij aanzien de adviezen van de administratie als adviezen waarbij de burgerlijke rechtbanken niet gehouden zijn zich zo maar neer te leggen. Deze opvatting gold ook in zake pensioenen en onbetwistbaar voor de rente (21) maar niet voor de verhoging van rente en het complement van het pensioen (22). Deze laatste zijn administratieve rechten.

De toestand is enigszins gewijzigd onder het regime van de nieuwe wet. Wij hebben reeds gewezen op de uitzonderlijke macht van de administratie die o.a. bevoegd is zelf de «rechtscolleges» aan te wijzen. De tendens van de wet van 21 mei 1955 is ongetwijfeld deze rechten als administratieve rechten te aanzien (23). Ik twijfel er nochtans aan of onze burgerlijke rechtbanken daar gemakkelijk zouden op ingaan, vooral gezien de manier van werken dezer administratieve commissies. Zonder hier dieper op deze toestand in te gaan moet nochtans worden opgemerkt dat de onbetwistbare neiging van de wetgever om er administratieve rechten van te maken moet uitgelegd worden in het licht van de werkelijke toestand. Zou het inderdaad volstaan een recht als administratief recht te betitelen dan wanneer men het niet eens is over omvang, plaats en betekenis dezer rechten, hun eventuele toepassing in het sociaal recht, en vele argumenten het burgerlijk karakter er van aanwijzen ? Men mag ten andere ten slotte de rollen niet omkeren. Voorziet de wetgever een serie rechten in de administratieve sector overhevelt moet hij er voor zorgen dat zij op degelijke en onafhankelijke wijze worden beschermd. Dit heeft ten slotte meer belang dan de theorie, en spijtig genoeg is er van dergelijke bescherming tot op heden bij de administratie weinig sprake. Dit neemt, wij herhalen het, evenwel niet weg dat aan de hand van de voorbereidende werken duidelijk de bedoeling van de wetgever blijkt de rechten op rust- en overlevingspensioenen als administratieve rechten te betitelen.

J. STEYAERT,

Advocaat bij het Hof van Beroep te Gent.

(1) De kwestie in zake bediendenpensioenen stelt zich anders. Men heeft inderdaad in hoofdzaak te doen met renten verschuldigd door de A.S.L.K. en andere privaatrechterlijke kassen. De betwistingen behoren tot de normale sfeer van de burgerlijke rechtsmacht. Voor sommige gedeelten o.a. ouderdomsrentetoeslag wordt een speciale administratieve procedure voorgeschreven (artikel 19 vlg. K.B. 20 november 1932). De aangekondigde nieuwe wet zal later een gelegenheid zijn om deze kwestie eveneens na te zien.

(2) Artikel 17, § 1.

(3) Artikel 20.

(4) Artikel 20 wet 21 mei 1955. Artikel 55 K.B. 17 juni 1955.

(5) De betwistingen van de nieuwe wet worden dus geregeld krachtens een uitvoeringsbesluit van de oude wet.

(6) Artikel 53 K.B. 17 juni 1955 - zelfde oplossing trouwens voor de overlevingspensioenen.

(7) Artikel 68 B. Rgt 14 september 1946.

(8) Arrest 12 juni 1953 - A.v.St. (B. en D.) 1953-2560.

(9) R.v.St. (4e k.) 14 januari 1952, Pas. IV, 34; Arr. Adv. R.v.St. (B. en D.) 1952, 1259; id. 8 april 1952, id. 1952, 1444.

(10) Zie de kritiek op gans het geschillenrecht van onze maatschappelijke zekerheid. Le Contentieux de la Sécurité sociale, M. Diderich, T.S.R. 1953, 137 vlg. — Daar wens ik nog aan toe te voegen dat, om onbegrijpelijke redenen de administratie de beslissingen van deze commissies niet kenbaar maakt. Er zijn geen publicaties voorhanden waar men de rechtspraak van deze colleges zou kunnen volgen en nagaan. Daarin zou eveneens verandering dienen te komen.

(11) R.v.St., 3e k., 19 sept. 1952, Tijdschr. Bestuursw. blz. 406.

(12) Arr. 12 juni 1953, arr. Adv. R.v.St., B. en D., 1953, 2560.

(13) R.v.St., 3e k., 30 mei 1952 - Arr. et Av. I. Etat, biz. 497, 12 juni 1953, Rev. belge séc. soc. 1953, 52.

(14) R.v.St. (4e k.) 10 juli 1951, Rec. jur. dr. adm. et cons. Etat, blz. 45.

(15) R.v.St. (4e k.) 8 april 1952, Arr. et Av. Cons. Etat, blz. 282, id. 15 januari 1952, Tijds. v. Bestuurswet, blz. 128, id. 26 oktober 1954. Arr. Adv. R.v.St. (Bayens en Dumont) 1954, 3760.

(16) Dit komt neer op afwezigheid van motivering R.v.St. 26 augustus 1949; Arr. Adv. R.v.St. (Bayens en Dumont) 1949, 110.

(17) Art. 4, B. Rgt 23 augustus 1948.

(18) R.v.St. (3e k.) 16 mei 1952, Bayens-Dumont 1952, 1563; Arr. et Av. C. Etat, blz. 428.

(19) Zie het geciteerde artikel van M. Diderich, blz. 147, voetnota 38, arrest 26-8-1949. Arr. Adv. R.v.St. (Bayens en Dumont) 1949, 110 en wat de bedienden betreft: zelfde opvatting 9 juli 1954 (3e k.) Arr. Adv. R.v.St. (Bayens-Dumont) 1954, 3576.

(20) Br. 3 februari 1953, J.T. 1954, 156. Informatieblad R.V.Z.I. 1955, 89; Ber. Brussel dec. 1954. R.V.Z.I. Informatieblad 1955, 132. Deze beslissingen werden getroffen in zake ziekte en invaliditeit. — Zie R.Wbl. Luik, 30 oktober 1952. T.S.R. 1953, blz. 133. — In dit geval betrof het evenwel een pensioen ten laste van N.M.B.S. Krachtens het statuut van deze maatschappij: « Le droit à la pension est un droit civil ».

(21) Stassen, Essai sur la nature des droits aux prestations en matière de sécurité sociale, blz. 28.

(22) Id. en Arr. Verbr. 3 juni 1937, Pas. I, 167.

(23) Parl. Doc. Kamer 1954-55. Verslag 240, nr 14, blz. 35. Id., 240, nr 14bis nota van de minderheid, Senaat 54-55, verslag 98 blz. 57. Parl. Doc. Senaat wetsontwerp memoire van toelichting 45, blz. 20.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 10 oktober 1955.

Voorzitter: M. Fettweis.

Raadsheer-Verslaggever: M. Moriamé.

Advocaat-Generaal: M. Depelchin.

Rechterlijke bevoegdheid. — Onbevoegdheid van de strafrechter om kennis te nemen van een vordering tot vrijwaring van de ene beklaagde tegen zijn medebeklaagde.

Alleen die vorderingen van burgerrechtelijke aard kunnen aan het oordeel van de strafrechter worden onderworpen, die een wettekst uitdrukkelijk aan de strafrechter toewijst.

Bij geen enkele wetsbepaling wordt aan de strafrechter bevoegdheid verleend om kennis te nemen van de vordering tot vrijwaring, ingesteld door een beklaagde tegen zijn medebeklaagde ten einde op grondslag hetzij van de regelen van het gemene recht, hetzij van een tussen hen gesloten bijzondere overeenkomst, het dragend aandeel van elk hunner vast te stellen in de veroordelingen, die hoofdelijk of in solidum te hunnen laste en ten behoeve van burgerlijke partijen uitgesproken worden, en ten einde in de aldus bepaalde mate een veroordeling van de een jegens de ander op zodanige vordering te doen uitspreken.

Door te menen dat het geldig kon kennis nemen van verweerders vordering tot vrijwaring en door de beslissing in eerste aanleg te dien aanzien te wijzen heeft het Hof van Beroep mitsdien de artikelen 3 en 4 van de wet van 17 april 1878, hetwelk de voorafgaande titel bevat van het Wetboek van Strafvordering, alsmede de artikelen 179 en 182 van dit Wetboek, welke bepalingen in het middel zijn aangehaald, geschonden.

Ongenae t/ Fobert.

Fobert / La Société Urbaine Rurale et Forestière e. a.

Fobert t/ Ongenae.

Gelet op het bestreden arrest, op 17 november 1954 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel;

A. Over de voorziening van Jacques Ongenae:

Over het enig middel, schending van artikelen 3 en 4 van de wet van 17 april 1878, de voorafgaande titel bevattende van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, 179, 182 en 190 van het wetboek van strafvordering, 1134, 1135, 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek,

doordat het bestreden arrest beslist dat beklaagde Fobert en aanlegger in verbreking gelijkelijk verantwoordelijk zijn voor het besproken ongeval, en dienvolgens, wat hun onderlinge betrekkingen aangaat, elk voor een helft de schadelijke gevolgen ervan moeten dragen, dan wanneer, aangezien er tussen huidige aanlegger en zijn medebeklaagde geen vordering geldig aanhangig werd gemaakt, het strafgerecht niet bevoegd was om te beslissen in welke mate voormelde beklaagden in hun onderlinge betrekkingen, eventueel de last zouden dienen te dragen van de veroordelingen uitgesproken ten behoeve van de burgerlijke partijen;

Overwegende dat, bij conclusies genomen zowel vóór de correctionele rechtbank als vóór het Hof van beroep, verweerder Fobert, aan wie evenals aan aanlegger een onvrijwillige doding en onvrijwillige letsels ten laste gelegd werden, steunend op de beginselen van het burgerlijk recht en op een clause van de aannemingsvoorwaarden welke voor aanlegger bindend was, de rechter over de grond verzocht heeft « het dragend aandeel van elk der beklaagden onderling te willen vaststellen; voor recht te zeggen dat het dragend aandeel van concludent jegens de burgerlijke partijen nihil is...; gevolgelijk te zeggen dat, op grondslag van het gemeen recht en van de vordering tot vrijmaking door concludent ingesteld tegen Ongenae, deze zal gehouden zijn hem te vrijwaren tegen en schadeloos te stellen voor elke veroordeling welke tegen hem ten behoeve van de burgerlijke partij mocht uitgesproken worden, in hoofdsom, interest en kosten »;

Overwegende dat, na te laten gelden hebben « dat het ongeval enkel is kunnen gebeuren door het samenval van de fouten door beide beklaagden in hun

beroepswerkzaamheid begaan», en «dat het billijk is te beslissen dat ze bij gelijke delen de gevolgen van het misdrijf zullen dragen, behoudens het verhaal van de derden tegen elk van hen voor het geheel», het bestreden arrest beide beklaagden veroordeelt, «elk voor het geheel en de ene bij in gebreke blijven van de andere», om schadevergoeding te betalen aan onderscheiden burgerlijke partijen en, de hierboven aangehaalde conclusies van verweerder beantwoordend, «zegt voor recht dat, ten aanzien van de betrekkingen tussen beklaagden onderling, elke de helft van de schadelijke gevolgen van het ongeval moet dragen»;

Overwegende dat alleen die vorderingen van burgerrechtelijke aard bij de strafrechten kunnen aangebracht worden welke een wettelijk uitdrukkelijk aan bewuste gerechten toewijst;

Overwegende dat bij geen enkele wetsbepaling aan de strafrechten bevoegdheid verleend wordt om kennis te nemen van de vordering tot vrijwaring, ingesteld door een beklaagde tegen zijn medebeklaagde, ten einde, op grondslag, hetzij van de regelen van het gemeen recht, hetzij van een tussen hen gesloten bijzondere overeenkomst, het dragend aandeel van elk hunner vast te stellen in de veroordelingen welke hoofdelijk of in solidum te hunnen laste en ten behoeve van burgerlijke partijen uitgesproken worden, en ten einde, in de aldus bepaalde maat, een veroordeling van verweerder jegens aanlegger te doen uitspreken op zodanige vordering;

Overwegende dat het Hof van Beroep, door te achten dat het geldig kennis te nemen had van verweerdere vordering tot vrijwaring, en door de gecritiseerde beslissing te wijzen, mitsdien de artikelen 3 en 4 van de wet van 17 april 1878, de voorafgaande titel bevattende van het wetboek van strafvordering, alsmede de artikelen 179 en 182 van evengemeld wetboek, welke bepalingen in het middel zijn aangeduid, geschonden heeft.

HOF VAN VERBREKING

1e kamer. — 27 oktober 1955.

Eerste Voorzitter : M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever : M. Sohier.

Advocaat-Generaal : M. Delange.

Advocaten : Mtrs Struye, Ansiaux en Demeur.

Handelshuur. — Gebondenheid van huurder en verhuurder aan de door de huurder overeenkomstig de wet verzochte en door de verhuurder niet binnen de wettelijke termijn geweigerde huurhernieuwing.

Huur en verhuur van een onroerend goed tot het drijven van een kleinhandel. Verzoek door de huurder in de vorm en binnen de termijn, bepaald in artikel 14, lid 1 van de wet van 30 april 1951 tot de verhuurder gericht ten einde de hernieuwing van de huurovereenkomst te bekomen; de verhuurder zelf heeft het stilzwijgen bewaard gedurende de bij diezelfde bepaling gestelde termijn van drie maanden.

Ook al had de huurder bij kennisgeving van zijn verzoek om huurhernieuwing geen recht meer op hernieuwing van de lopende handelshuurovereenkomst, zo had hij nog steeds het vermogen die hernieuwing te verzoeken; na van dat vermogen gebruik te hebben gemaakt, was hij gebonden door het verzoek waarvan hij kennis had gegeven, al was zulks ook geschied in de waan van een recht op de verzochte hernieuwing.

Zo daarentegen de verhuurder het recht had zich tegen die hernieuwing te verzetten door binnen de bij de wet gestelde termijn kennis te geven van zijn met redenen omklede weigering, heeft hij evenwel van dat recht geen gebruik gemaakt en werd dienvolgens wettelijk geacht in de hernieuwing van de huurovereenkomst tegen de voorgestelde voorwaarden te hebben toegestemd.

Van Rymenant t/ N. V. Dimotor e. a.
en N. V. Dimotor e. a. t/ Engels.

Gelet op het bestreden vonnis, op 13 november 1954 in hoger beroep gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel;

Overwegende dat, volgens het bestreden vonnis, aanlegger Van Rymenant bij huurovereenkomst van 2 februari 1948 in huur gegeven heeft aan de verwerende vennootschap Dimotor, gevrijwaard door verweerdere Diffrang en Moreau, een tot handelsdoeleinden bestemd onroerend goed; dat verweester op 13 augustus 1952 het onroerend goed onderverhuurd heeft aan Engels; dat zij op 9 september 1952 aanlegger verzocht om hernieuwing van de huurovereenkomst van 2 februari 1948; dat zij gebruik maakte van de vormen voorgeschreven bij artikel 14, lid 1, van de wet van 30 april 1951, hem onder meer verklarende dat hij geacht zou worden met de hernieuwing der huurovereenkomst onder de voorgestelde voorwaarden in te stemmen, zo er binnen drie maanden geen antwoord gegeven mocht worden; dat aanlegger naliet enig antwoord te geven;

Overwegende dat verweester daarna weigerde de huurovereenkomst als hernieuwd aan te zien; dat aanlegger op 16 november 1953 de vennootschap en de haar vrijwarende personen dagvaardde om te horen zeggen dat de huurovereenkomst van 2 februari 1948 regelmatig hernieuwd was geworden, alsmede tot betaling van verscheidene sommen; dat verweerdere bij exploit van 19 november 1953 dagvaardden, enerzijds aanlegger, om de door hem gedane opzegging deugdelijk en geldig te horen verklaren, anderzijds Engels, om te horen zeggen dat, zo de rechtbank de huurovereenkomst van 2 februari 1948 geldig hernieuwd zou verklaren, de huurovereenkomst van 13 augustus 1952 insgelijks hernieuwd zou worden verklaard;

Overwegende dat het bestreden vonnis, gewezen vóór de inwerkingtreding van de wet van 29 juni 1955, beslist dat de huurovereenkomst van 2 februari 1948 niet geldig hernieuwd is geworden, en dat gevolglijk, die van 13 augustus 1952 het niet kan zijn;

Over de oproeping tot gedwongen tussenkomst en bindendverklaring van het vonnis, door de drie verweerdere gericht tegen Engels :

Overwegende dat, zo deze verweerdere geen voorziening ingesteld hebben tegen het bestreden vonnis, wat hun subsidiaire vordering tegen Engels betreft, maar dezelve integendeel verzocht hebben het gehuurde te verlaten, deze houding het logische gevolg was van het feit dat hun eisen in hoofdorde waren ingewilligd geworden;

Dat bewuste houding niet valt te beschouwen als een verzaking Engels in de zaak te roepen ingeval de eigenaar een voorziening in verbreking mocht instellen;

Dat de eis moet ontvangen worden;

Over de voorziening :

Gelet op het eerste middel, schending van de artikelen 1101, 1108, 1109, 1110, 1134, 1709, 1713, 1716 en 1717 van het Burgerlijk Wetboek, 1, 10, 11, 13, 14, 16 van de wet van 30 april 1951 op de handelshuurover-

eenkomsten, met het oog op de bescherming van het handelsfonds, en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden vonnis, na vastgesteld te hebben dat verweerster in de vormen en de termijn voorgeschreven bij de wet, hernieuwing van haar handelshuurovereenkomst verzocht had, en dat aanlegger na het ontvangen van het verzoek, het stilzwijgen bewaard had gedurende de termijn van drie maanden waarover hij, naar luid van artikel 14 van de wet van 30 april 1951, beschikte om zich tegen de hernieuwing te verzetten, ofschoon verweerster hem uitdrukkelijk kenbaar gemaakt had dat, zo binnen voormelde termijn geen antwoord betekend werd, hij geacht zou worden met de verzochte huurhernieuwing in te stemmen, beslist heeft dat de huurovereenkomst niet was hernieuwd geworden omdat verweerster, toen zij haar verzoek tot hernieuwing deed, geen eigenares was van het handelsfonds uitgebaat in het gehuurde gebouw en dat de wet van 30 april 1951 dienvolgens niet toepasselijk was, dat verweerster een dwaling begaan had omtrent de toepasselijkheid dier wet, en dat haar aanbod derhalve wettelijk zonder gevolg gebleven was ;

eerste onderdeel : dan wanneer de vrijelijk tot stand gekomen overeenkomsten voor de partijen als wet gelden, en de instemming, stilzwijgend gegeven tot de hernieuwing van de huurovereenkomst, aanlegger en verweerster bond ;

dan wanneer, aangezien het het ontbreken niet vastgesteld had van een der vier voorwaarden tot geldigheid der verbintenissen, omschreven in artikel 1108 van het burgerlijk wetboek, het bestreden vonnis gevolg diende te geven aan de overeenkomst waaromtrent het de overeenstemming tussen partijen geconstateerd had ;

tweede onderdeel : dan wanneer, naar luid van artikel 14 van de wet van 30 april 1951, ingeval de verhuurder, tot wie in de vormen en de termijn bij de wet bepaald een verzoek tot hernieuwing van een handelshuurovereenkomst gericht werd, dat verzoek drie maanden lang onbeantwoord laat, de hernieuwing definitief verkregen is onder de door de huurder voorgestelde voorwaarden ;

derde onderdeel : dan wanneer de dwaling welke verweerster, volgens het bestreden vonnis, zou begaan hebben door zich te vergissen nopens de uitlegging van de wet van 30 april 1951 en de toepasselijkheid dier wet in dit geval, geen dwaling zijnde nopens het wezen van de zaak die het voorwerp was van de tussen partijen totstandgekomen overeenkomst, niet van aard was om bewuste overeenkomst nietig te maken,

dan wanneer dezelve mitsdien haar volle uitwerking moest voortbrengen ;

Over het tweede onderdeel :

Overwegende dat het tot garage dienend onroerend goed, door aanlegger aan verweerster in huur gegeven, met wederzijdse toestemming vanaf de ingetreding gebruikt geworden is tot het drijven van een kleinhandel ;

Dat de aldus door partijen gesloten huurovereenkomst een handelshuurovereenkomst was, naar de zin van artikel 1 van de wet van 30 april 1951, en dat eventuele hernieuwing ervan onderworpen was aan de vorm- en grondvereisten bepaald bij die wet ;

Overwegende dat het bestreden vonnis vaststelt dat verweerster op 19 september 1952, in de vorm en de termijn voorgeschreven bij artikel 14, lid 1, van voormelde wet, aanlegger verzocht heeft om hernieuwing van de huurovereenkomst welke verstreek op 31 ja-

nuari 1954, en dat aanlegger zijn weigering niet betekend heeft binnen de termijn gesteld bij die zelfde bepaling ;

Overwegende dat bovengemeld vonnis desondanks beslist dat de lopende huurovereenkomst niet hernieuwd werd, anderzijds, omdat verweerster, haar handelsfonds naar elders overgebracht hebbend en, vanaf 12 augustus 1952 enkel het onroerend goed aan Engels onderverhuurd hebbend om daarin een gelijkaardige handel te drijven, hernieuwing van haar huurovereenkomst aangevraagd had alleen met het oog op de nakoming van de verbintenis welke zij aangegaan had jegens voormelde Engels en in de waan dat haar recht op die hernieuwing in stand bleef, en, anderzijds, omdat het door aanlegger bewaard stilzwijgen de draagwijdte niet had die daaraan toegekend wordt door artikel 14 van de wet van 30 april 1951, welks toepassingsvoorwaarden niet meer verenigd waren ;

Overwegende dat ook al had verweerster, bij haar kennisgeving aan aanlegger op 19 september 1952, geen recht meer op hernieuwing van de lopende handelshuurovereenkomst, zij evenwel nog steeds het vermogen had die hernieuwing aan te vragen ; dat zij, na van dat vermogen gebruik te hebben gemaakt, gebonden was door het verzoek waarvan zij kennis gegeven had, al was zulks ook geschied in de waan van een recht op de verzochte hernieuwing ;

Overwegende dat, zo daarentegen aanlegger het recht had zich tegen die hernieuwing te verzetten, door kennis te geven van zijn met redenen omklede weigering binnen de termijn bij de wet gesteld, hij evenwel van dat recht geen gebruik gemaakt heeft en dienvolgens wettelijk geacht was toegestemd te hebben in de hernieuwing van de huurovereenkomst tegen de voorgestelde voorwaarden ;

Overwegende dat het bestreden vonnis, door ten onrechte te laten gelden dat het verzoek van verweerster en de toestemming van aanlegger hen bij toepassing van de wet van 30 april 1951 niet konden binden, de in het middel aangeduide bepalingen van die wet geschonden heeft ;

Dat het middel derhalve gegrond is en dat de andere middelen zonder belang worden ;

Over de oproeping tot tussenkomst en bindendverklaring van het arrest :

Overwegende dat aanleggers er zich enkel toe beperken te vorderen dat het te wijzen arrest bindend zou worden verklaard voor verweerder Engels ;

Overwegende dat het door de voorziening aangevallen vonnis de subsidiaire vordering van aanleggers tegen verweerder in tussenkomst verwerpt, en hun eisen jegens aanlegger in verbreking inwilligt op dezelfde grond ;

Dat de oproeping tot tussenkomst en tot bindendverklaring van het arrest, gericht tegen verweerder, derhalve gegrond is ;

Om die redenen,

De zaken samenvoegend,

Verbreekt het bestreden vonnis, doch enkel voor zoveel het aanleggers vordering niet gegrond verklaart, ze hem ontzegt, de tegen hem ingestelde vordering tot geldigverklaring van de opzegging gegrond verklaart en hem veroordeelt tot drievierden van de kosten in eerste aanleg en tot de kosten in hoger beroep ;

Zegt dat onderhavig arrest voor verweerder Engels bindend is ;

Veroordeelt verweerders, de naamloze vennootschap Dimotor, Diffrang en Moreau tot de kosten van de

voorziening en verweerder Engels tot de kosten van de oproeping tot vrijwaring en bindendverklaring van het arrest;

Beveelt dat van onderhavig arrest melding zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing.

RAAD VAN STATE

6e Kamer — 22 maart 1956.

Zetel : MM. Vauthier, voorzitter, Moureau, verslaggever en De Bock.

Auditoraat : M. Depondt.

Advocaten : Mrs Pierson en Cuvellez.

1. **Rijkspersoneel. — Tuchtregeling (1 en 12).**
2. **Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Middel (2 tot 5).**
3. **Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Belang (2).**
4. **Rijkspersoneel. — Geschillen. — Raden van Beroep (5 en 6).**
5. **Administratieve akten. — Geldigheid. — Vormen. — Rechten van de verdediging (6).**
7. **Administratieve akten. — Terugwerkende kracht (7 en 8).**
8. **Raad van State. — Geschil nietigverklaring. — Bevoegdheid (9 en 10).**
9. **Administratieve akten. — Kennisgeving (11).**
10. **Administratieve akten. — Geldigheid. — Afwending van macht (12).**

1. *Het feit dat een personeelslid verschillende administratieve akten heeft gewijzigd, kan op zichzelf de straf van de terugzetting in rang wettigen.*
2. *Uit het duidelijk en doorslaggevend karakter van deze beweegredenen volgt dat het personeelslid er geen belang bij heeft de vaagheid van een ander motief te doen gelden.*
3. *En voor zover deze doorslaggevende beweegreden vaststaat afgezien van de getuigenissen, kan de kritiek van het personeelslid op de hoedanigheid van de getuigen, op de waarde welke aan hun verklaringen moet worden gehecht en op de wijze waarop zij werden gehoord, niet in aanmerking worden genomen.*
4. *Evenmin, in het algemeen, de kritiek op de ontoereikendheid van de in het departement gevoerde procedure, wanneer het personeelslid deze aan de raad van beroep niet heeft voorgelegd.*
5. *Het middel volgens hetwelk een bijzitter van de raad van beroep geen inzage van het dossier zou hebben genomen vóór de zitting, is niet afdoend wanneer niet bewezen is dat het dossier niet ter beschikking van deze bijzitter zou zijn gesteld.*
6. *De bij artikel 85 van het statuut van 2 oktober 1937 voorgeschreven vervanging van de bijzitters heeft tot doel te vermijden dat ondergeschikten over het geval van hun meerdere zouden te beslissen hebben en laat zich voor het overige leiden door de eerbied voor de rechten van de verdediging.*

De ambtenaar kan het feit van niet in de vervanging te voorzien van de bijzitters die hem ondergeschikt waren in rang, niet als de schending van een substantieel vormvereiste aanvoeren, wanneer hij niet doet gelden dat een onder zijn bevelen staande ambtenaar zou zijn verzocht deel uit te maken van de raad van beroep en wanneer, na kennis te hebben gekregen van de lijst der bijzitters, hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van wraking.

7. *Een besluit waarbij een tuchtstraf wordt opgelegd, kan uitwerking hebben op de datum waarop een personeelslid regelmatig uit de dienst werd verwijderd, onder meer door een preventieve schorsing.*
8. *Zo artikel 102 van het statuut voorschrijft dat de preventieve schorsing voor een duur van meer dan drie maanden onderworpen is aan het advies van de directieraad, volstaat het, in geval van schorsing voor onbepaalde tijd, dat het advies van de directieraad zou tussenkomen vóór het verstrijken van de eerste drie maanden.*
9. *Het komt de Raad van State niet toe zich in de plaats van de bevoegde overheden te stellen om over de ernst van de begane fout en over de toe te passen straf te oordelen.*
10. *Het komt hem evenmin toe kennis te nemen van de betwisting betreffende het bedrag van de wedde waarop het personeelslid recht heeft in de rang tot dewelke hij werd teruggezet.*
11. *De onregelmatigheid in de kennisgeving van de straf, doet geen afbreuk aan de wettelijkheid ervan.*
12. *De door de verzoeker aangevoerde afwending van macht is niet gestaafd door ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens, waaruit kan worden afgeleid dat de overheid tot de terugzetting heeft besloten om een persoonlijke wrok te bevredigen of om ondergeschikten in staat te stellen dit te doen.*
11. **Rijkspersoneel. — Toestanden. — Disponibiliteit (1 tot 11).**
12. **Administratieve akten. — Geldigheid. — Vormen. — Advies (1, 4 en 5).**
13. **Raad van State. — Geschil nietigverklaring. — Bevoegdheid (4 en 8).**
14. **Administratieve akten. — Terugwerkende kracht (6).**
15. **Administratieve akten. — Kennisgeving (8).**
16. **Administratieve akten. — Geldigheid. — Afwending van macht (10 en 11).**
17. **Openbare ambtenaren. — Tuchtregeling. — Disciplinair karakter van de maatregel (10).**

1. *Het afwijkend advies van de raad van beroep betreffende de terbeschikkingstelling van een personeelslid bij ambtsontheffing in het belang van de dienst, is niet bindend voor de bevoegde overheid.*
Gezien de aard van de ordemaatregel welke die terbeschikkingstelling uitmaakt, moet de bevoegde overheid de feiten noodzakelijk beoordelen uit het standpunt van het belang van de dienst en ze anders kwalificeren dan indien zij gemeend had, wegens deze feiten, een tuchtmaatregel te moeten nemen.
2. *Zo het besluit van terbeschikkingstelling moet gemotiveerd zijn, moet het echter niet de concrete feiten waarmee de bevoegde overheid rekening heeft gehouden, in bijzonderheden overnemen. Het kan volstaan met het vermelden van de gegevens uit het dossier, op grond waarvan de overheid deze maatregel heeft getroffen.*

Waar het besluit wijst op het door het personeelslid geschapen onvriendschappelijke en wantrouwig klimaat dat afbreuk kan doen aan de goede werking van de dienst, alsook op zijn houding en handelingen tegenover zijn meerderen en tegenover de andere leden van het personeel, onder meer op de kleine ringen en systematisch kwaadwillige praatjes, waaruit het gemis van de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden blijkt, terwijl het administratief onderzoek over die feitelijke punten gelopen heeft, deed het besluit genoegzaam de rede-

nen kennen waarom de bevoegde overheid de maatregel genomen heeft.

3. Het is niet tegenstrijdig uit het gemis van de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden af te leiden, dat zijn tewerkstelling bij het departement waartoe hij behoort onmogelijk is geworden.
4. De materialiteit van de feiten is door de in het dossier vervatte getuigenissen vastgelegd, zonder dat bewezen is dat het personeelslid slachtoffer zou zijn van een samenspanning.
- Het heeft weinig belang dat de raad van beroep die feiten niet heeft weerhouden.
5. Het feit dat de terbeschikkingstelling bij ambtsontheffing in het belang van de dienst aan het personeelslid zijn recht op bevordering ontnemt, heeft niet tot gevolg dat die maatregel voor advies moet worden voorgelegd aan de directieraad.
6. De terbeschikkingstelling kan uitwerking hebben op de eerste dag van de preventieve schorsing, a fortiori op gelijk welke datum tijdens deze schorsing.
7. De considerans van het besluit volgens dewelke het personeelslid zijn tewerkstelling op het departement onmogelijk heeft gemaakt, stelt alleen een tegenwoordige onmogelijkheid vast en loopt niet op de toekomst vooruit. Het besluit schendt derhalve noch artikel 106 van het statuut van 2 oktober 1937, noch artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 maart 1939.
8. De Raad van State is niet bevoegd om kennis te nemen van een betwisting betreffende het bedrag van het wachtgeld.
9. De onregelmatigheid in de kennisgeving van het besluit waarbij de terbeschikkingstelling wordt uitgesproken, doet niets af aan de wettelijkheid ervan.
10. De terbeschikkingstelling bij ambtsontheffing in het belang van de dienst is uiteraard een ordemaatregel.

Het besluit dat de terbeschikkingstelling gelast, heeft niet tot doel de straf te verzwaren, waar het spreekt niet van disciplinaire fouten die de straf hebben gemotiveerd, doch van handelingen waaruit het gemis van de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden zou blijken en van het onvriendschappelijk en wantrouwig klimaat dat hij rond zijn persoon heeft verwekt, waaruit dan afgeleid wordt dat hij zijn tewerkstelling in het departement onmogelijk heeft gemaakt. Het besluit schendt niet het beginsel non bis in idem.

11. Er is ter zake geen geheel van ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens voorhanden waaruit kan worden afgeleid, dat de overheid die de terbeschikkingstelling gelastte, tot doel zou hebben gehad, met het nemen van die maatregel, de uitgesproken straf te verzwaren ten einde persoonlijke wrok te bevredigen of ondergeschikten in staat te stellen dit te doen.

18. Administratieve akten. — Bekendmaking.

19. Raad van State. — Geschil nietigverklaring. — Akte vatbaar voor beroep. — Uitvoeringsmaatregel.

Waar het personeelslid in gebreke blijft te bewijzen dat de bekendmaking bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad van het besluit waarbij het in rang werd teruggezet en van het besluit waarbij het ter beschikking werd gesteld bij ambtsontheffing in het belang van de dienst, zou zijn bevolen met de bedoeling de tuchtstraf te verzwaren of de ten aanzien van een personeelslid getroffen maatregel met een bijzondere, niet door de teksten voorgeschreven tuchtstraf te verhogen, heeft deze bekendmaking slechts het karakter van een uitvoeringsmaatregel

die aan de administratieve toestand van het personeelslid niets verandert en die niet vatbaar is voor vernietiging.

Charles t/ Belgische Staat (Min. v. Verkeerswezen).

Gezien het verzoekschrift van 14 september 1953 waarbij Luc Charles de nietigverklaring vordert van : 1° het koninklijk besluit van 16 juli 1953 waarbij hij « op datum van 1 oktober 1952 in rang wordt teruggezet tot de graad van adjunct-rechtskundig adviseur » ;

2° het koninklijk besluit van 16 juli 1953 waarbij hij wordt « ter beschikking gesteld bij ambtsontheffing in het belang van de dienst van 1 november 1952 af » ;

3° de ministeriële beslissing « die gebleken is uit de bekendmaking bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad nr 220 van 8 augustus 1953 van de onder 1° en 2° aangevallen beslissingen ».

... ..

Wat het eerste voorwerp van het verzoekschrift betreft :

Overwegende dat het besluit houdende terugzetting in rang van verzoeker als volgt is gemotiveerd :

« Overwegende dat het vaststaat dat H. Charles verschillende administratieve akten veranderd heeft en » zich schuldig heeft gemaakt aan andere erge fouten » ;

dat verzoeker als eerste middel inroept, dat deze motivering vaag is, dat zij de Raad van State niet in staat stelt zijn toezicht uit te oefenen, dat de vaagheid, de ontoereikendheid en de dubbelzinnigheid van de beweegredenen gelijkstaat met gebrek aan motivering; dat hij als derde middel inroept, dat de aangehaalde grieven niet bewezen zijn en dat de vastgestelde misbruiken hoe dan ook zeer gering zijn, en beslist onvoldoende om de ernst van de toegepaste straf te wettigen ;

Overwegende dat verzoeker erkent drie administratieve akten gewijzigd te hebben, nadat de bevoegde overheid ze had ondertekend, namelijk een koninklijk besluit, een ministerieel besluit en een nota van de secretaris-generaal van het departement; dat hij overigens ook erkent dat het juist is dat hij in beperkte mate personeel en kantoorbehoeften van het departement heeft aangewend voor andere dan beroepsoogmerken ;

Overwegende dat materieel vaststaat, dat verschillende administratieve akten werden gewijzigd; dat dit feit op zichzelf reeds, op grond van het statuut van het Rijkspersoneel, de straf van de terugzetting in rang kan wettigen; dat de interdepartementale raad van beroep overigens alleen met deze wijzigingen aan administratieve teksten ten laste van verzoeker rekening had gehouden en van oordeel was geweest dat het voorstel tot terugzetting in rang in verhouding stond tot de vastgestelde tekortkomingen; dat de bevoegde overheid geen hogere straf heeft toegepast; dat de tegenpartij, wanneer zij het feit naar voren brengt dat verzoeker verscheidene administratieve akten heeft gewijzigd, haar beslissing heeft gegrond op een beweegreden die duidelijk genoeg was en waarvan de materiële juistheid vaststaat ;

Overwegende dat het eerste middel, in zover het gegrond is op de vaagheid van het verwijt van andere ernstige feiten, zonder belang is; dat de vaagheid van deze beweegredenen niet kan worden beschouwd als een schending van een substantieel vormvereiste die de nietigverklaring van de beslissing moet medebrengen, wanneer deze voor de rest gegrond is op een duidelijke

beweegreden, waarvan de materiële juistheid aangetoond is en die op zichzelf reeds de toegepaste straf wettelijk rechtvaardigt; dat in zodanig geval hoegenaamd niets de Raat van State belet, zijn toezicht over de wettelijkheid van de betwiste beslissing uit te oefenen;

Overwegende dat verzoeker er aan toevoegt, dat de vastgestelde misbruiken gering zijn en buiten verhouding tot de uitgesproken straf; dat deze kritiek niet terzake dient; dat het de rechter die over de machts-overschrijding moet oordelen, niet toekomt zich in de plaats van de bevoegde overheden te stellen om over de ernst van de begane fout en over de toe te passen straf te oordelen; dat uit wat voorafgaat volgt, dat het eerste en het derde middel niet in aanmerking kunnen worden genomen;

Overwegende dat verzoeker als tweede middel inroept de «schending van het recht der verdediging», «verschillende procedure-gebreken» en het gebruik van «ongoorloofde en oneerlijke middelen»; dat uit de nadere uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker zich eensdeels beroept op vormgebreken die in de loop van de op het departement ingestelde tuchtrechtspleging en voor de raad van beroep zouden zijn begaan en, anderdeels, op gegevens die volgens hem bewijzen dat het bestreden koninklijk besluit met machtsafwending werd genomen; dat deze gegevens samen met het achtste middel zullen worden onderzocht;

Overwegende, wat betreft de vormgebreken waarmede de op het departement ingestelde rechtspleging zou aangetast zijn, dat verzoeker aanvoert dat de getuigen zijn ondergeschikten waren, die trouwens belang bij de zaak hadden en door hun schriftelijk bezwaar gebonden waren, dat zij niet gehoord werden onder voorwaarden die alle waarborgen boden, dat sommige getuigenissen vals waren, dat hij met de getuigen niet werd geconfronteerd, dat hij slechts eenmaal mondeling werd gehoord, zonder dat van zijn verklaringen proces-verbaal werd opgemaakt, en dat het dossier onvolledig was;

Overwegende dat verzoekers kritiek op de hoedanigheid der getuigen, op de waarde welke aan hun verklaringen moet worden gehecht en op de wijze waarop zij werden gehoord, het verwijt niet wegnemen dat hij drie administratieve akten heeft gewijzigd; dat dit verwijt op zichzelf doorslaggevend vaststaat ongeacht deze getuigenissen; dat geen tekst de tegenpartij verplichtte verzoeker meer dan eens te horen; dat deze aan de tegenpartij verschillende omstandige memories ter verantwoording heeft doen toekomen, de 19e december 1951, 14 januari 1952 en 8 april 1952; dat hij de raad van beroep niet heeft verzocht bijkomende enquêtes aan te bevelen en de beslissing uit te stellen tot wanneer het dossier aangevuld zou zijn; dat daarom geen rekening kan worden gehouden met verzoekers kritiek op het in het departement gedane onderzoek;

Overwegende, wat betreft de vormgebreken waarmede de voor de interdepartementale raad van beroep ingestelde rechtspleging zou zijn aangetast, dat verzoeker in de eerste plaats beweert dat een der bijzitters geen inzage van het dossier heeft genomen vóór de zitting; dat dit feit zonder belang is; dat verzoeker niet aantoonst, dat het dossier niet ter beschikking van deze bijzitter zou zijn gesteld;

Overwegende dat verzoeker ook aanvoert dat vijf bijzitters een lagere administratieve rang bekleedden dan hij en dat de tegenpartij door niet in de bij artikel 85 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voorgeschreven vervanging te voorzien, deze bepaling heeft overtreden en afbreuk heeft gedaan aan de rechten van de verdediging;

Overwegende dat de bij artikel 85 voorgeschreven vervanging tot doel heeft te vermijden, dat ondergeschikten over het geval van hun meerdere zouden te beslissen hebben en zich voor het overige laat leiden door de eerbied voor de rechten van de verdediging; dat verzoeker niet beweert, dat een onder zijn bevelen staande ambtenaar zou zijn verzocht deel uit te maken van de raad; dat bovendien van de lijst der bijzitters aan verzoeker kennis werd gegeven, dat deze hiertegen niets heeft ingebracht en integendeel aan de griffier heeft laten weten dat hij, aangezien hij geen enkel persoonlijk bezwaar naar voren te brengen had, tegen de bijzitters die zitting hebben in de Raad, niet voornemens was zijn recht van wraking uit te oefenen; dat derhalve, en zelfs toegegeven dat sommige ambtenaren niet een tenminste gelijke administratieve rang bekleedden als hij, ofschoon zij allen tot de eerste categorie behoorden, het feit van niet in de vervanging van deze ambtenaren te voorzien, niet als een schending van een substantieel vormvereiste kan worden beschouwd;

Overwegende dat verzoeker als vierde en vijfde middel aanvoert, dat het bestreden besluit, gedagtekend 16 juli 1953 maar met uitwerking op 1 oktober 1952, ingaat tegen het beginsel dat een tuchtstraf niet terugwerkt, dat, zelfs toegegeven dat het bestreden besluit uitwerking kon hebben vanaf de datum waarop verzoeker regelmatig uit zijn betrekking werd verwijderd, deze datum niet 1 oktober 1952 kon zijn, vermits verzoeker nooit op regelmatige wijze uit zijn betrekking werd verwijderd of daaruit slechts voor drie maanden, van 15 december 1951 tot 15 maart 1952, op regelmatige wijze werd verwijderd, bij ontstentenis van het bij artikel 102 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 vereiste voorafgaand advies van de directieraad;

Overwegende dat een besluit waarbij een tuchtstraf wordt opgelegd, uitwerking kan hebben op de datum waarop een personeelslid regelmatig uit de dienst werd verwijderd; dat ter zake niet wordt betwist, dat verzoeker vanaf 15 december 1951 uit de dienst werd verwijderd; dat, al heeft de bevoegde overheid het advies van de directieraad niet ingewonnen vooraleer hem, bij koninklijk besluit van 15 januari 1952, dat uitwerking had op 15 december 1951, voor onbepaalde tijd te schorsen, het niettemin vaststaat dat de directieraad zich eenparig heeft uitgesproken voor verlenging van deze schorsing, zulks op 14 maart 1952, d. i. op de dag zelf waarop de schorsing de drie maanden ging overschrijden, dat van dit advies aan verzoeker werd kennis gegeven en dat deze zijn voornemen te kennen gaf, geen beroep bij de raad van beroep in te stellen; dat verzoeker dus de bij artikel 102 voor het Rijkspersoneel bedoelde waarborgen heeft genoten dat hij niet gerechtigd is te beweren, dat de Koning, ingevolge het advies van de directieraad van 14 maart 1952, een nieuw schorsingsbesluit had moeten nemen, terwijl toch het koninklijk besluit van 15 januari 1952 de duur van de preventieve schorsing niet had beperkt en verzoeker niet in beroep is gegaan om te vragen, dat aan de uitwerking van deze schorsingsmaatregel een einde zou komen; dat hieruit volgt dat de schorsing heeft plaats gehad met inachtneming van de geldende bepalingen en dat de tegenpartij, door aan de terugzetting in rang vanaf 1 oktober 1952 uitwerking te geven, geen machts-overschrijding heeft gepleegd;

Overwegende dat verzoeker als zesde middel inroept dat het bestreden besluit, om zijn wedde in de graad van adjunct-rechtskundig adviseur vast te stellen, uitgegaan is van geschorste of opgeheven bepalingen;

Overwegende dat dit middel kritiek oefent op de in de aanhef van het besluit voorkomende verwijzingen

naar teksten die niet meer van kracht zouden zijn; dat niet is bewezen, en zelfs niet uitdrukkelijk wordt beweerd dat deze zogenaamd verkeerde verwijzingen hebben geleid tot enige onzuiverheid in de berekening van het bij artikel 1 van het bestreden besluit bepaalde weddebedrag en dat, in zover verzoeker zou beweren dat dit artikel 1 hem een wedde toekent die niet strookt met de bepalingen van het op de datum van het verzoekschrift geldende bezoldigingsstatuut, deze betwisting niet onder de bevoegdheid van de Raad van State valt; dat op dit middel niet kan worden ingegaan;

Overwegende dat verzoeker als zevende middel inroept, dat de kennisgeving van het bestreden besluit onregelmatig zou zijn, omdat ze door de kabinetschef van de Minister is verricht; dat deze zogezegde onregelmatigheid in de kennisgeving geen afbreuk doet aan de wettelijkheid van het bestreden besluit en het dus niet met machtsoverschrijding kan aantasten;

Overwegende dat verzoeker als achtste middel aanvoert, dat het bestreden besluit met machtsoverschrijding en met machtsafwending zou zijn genomen voorzover de bestraffing, in strijd met het reglement van het personeel der posterijen, niet onmiddellijk op de ten laste gelegde feiten is gevolgd en voorzover bij de tuchtvordering niet uitsluitend het belang van de administratie maar persoonlijke wrok heeft voorgezet;

Overwegende dat het reglement van het personeel der posterijen geen toepassing vindt op verzoeker, die geen deel uitmaakt van het bestuur der posterijen;

Overwegende wat de machtsafwending betreft, dat, volgens het dossier, bij de terugzetting in rang de doorslag blijkt te zijn gegeven door het feit, dat verzoeker verschillende administratieve akten heeft gewijzigd; dat de motivering van het bestreden besluit op dit feit inderdaad bijzondere nadruk legt en dat overigens alle administratieve overheden die van verzoekers geval kennis hadden, hebben gewezen op de ernst van het feit, dat op zichzelf door de raad van beroep voldoende werd geacht tot terugzetting in rang te leiden en dat, de bevoegde overheid, ondanks andere ernstige feiten, geen hogere straf heeft uitgesproken; dat dit feit in het belang van de administratieve tucht normaal diende te worden gestraft;

Overwegende dat verzoeker, in strijd met deze interpretatie en om aan te tonen dat het bestreden besluit tot doel zou gehad hebben aan gevoelens van persoonlijke wrok te voldoen, verschillende elementen inroept:

1° het niet spontane karakter van de klacht;

2° het gebruik van ongeoorloofde en oneerlijke middelen tijdens het onderzoek;

3° de houding van de secretaris-generaal die bij het onderzoek rechter in eigen zaak was;

4° de weigering van de Minister om alvorens te beslissen de raadsman van verzoeker te ontvangen;

5° de boosaardige motivering van het bestreden besluit die door andere ernstige feiten aan te halen, «het ergste laat vermoeden», en ook de bekendmaking van uittreksels van vornoemd besluit in het Staatsblad;

6° de weigering de dienstvrijkaarten waarover verzoeker beschikte, te vernieuwen;

Overwegende:

1° dat alleen vaststaat dat de klacht van verschillende ambtenaren op verzoek van de secretaris-generaal schriftelijk werd bevestigd, maar niet dat zij op bevel zou zijn ingediend;

2° dat niet vaststaat dat het bewaren en het overleg-

gen van afschriften van de private briefwisseling van verzoeker en het opnemen en ten gehore brengen van zijn uitlatingen, waaruit enig gemis aan ijver in de uitvoering van zijn dienst zou kunnen blijken, enige invloed op de bestreden beslissing zouden hebben gehad;

3° dat niet blijkt, dat de secretaris-generaal tegenover verzoeker een systematisch vijandige houding zou hebben gehad; dat hij hem vroeger gunstig had signaleerd en dat het normaal is dat hij, van de feiten op de hoogte gebracht, als hoofd van een administratie de verantwoordelijkheid van de tuchtvordering op zich heeft genomen; dat hij zich daaromtrent niet behoefde te verschonen en niet als «rechter» in het geschil is opgetreden; dat, al heeft het onderzoek inderdaad voor een deel vroegere feiten aan het licht gebracht, het niet vaststaat dat deze feiten de doorslag hebben gegeven voor de terugzetting in rang;

4° dat er, op het tijdstip waarop de Minister verzoekers raadsman ontving, alleen nog maar een ontwerp van terugzending bestond waarop de Minister, die trouwens in rechte niet verplicht was deze audiëntie te verlenen, nog kon terugkomen;

5° dat de zinspelende op andere ernstige feiten niet noodzakelijk een boosaardige bedoeling inhoudt; dat zij niet voorkomt in het uittreksel dat het Staatsblad heeft bekendgemaakt; dat de bekendmaking van de beslissing houdende terugzetting volgens het dossier niet door de Minister blijkt te zijn gelast;

6° dat deze weigering niets aantoonde vermits zij plaats had nadat verzoeker uit zijn ambt was verwijderd; dat evenmin als een bepaald vermoeden van machtsafwending kan worden beschouwd het feit, dat geen gevolg werd gegeven aan verzoekers vraag om een getuigschrift dat volgens hem nuttig was voor zijn wederopneming in de balie, te meer daar verzoeker er zich niet toe beperkte te vragen dat de datum van zijn indiensttreding en van terbeschikkingstelling zou worden aangegeven;

Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde machtsafwending niet is gestaafd door ernstige wel bepaalde en overeenstemmende vermoedens waaruit kan worden afgeleid dat de overheid tot de terugzetting heeft besloten om een persoonlijke wrok te bevredigen of om ondergeschikten in staat te stellen dit te doen; dat uit het achtste middel en uit de andere gronden van machtsafwending, die op verschillende plaatsen van het verzoekschrift tegen het terugzettingsbesluit worden ingebracht, niet kan worden afgeleid dat er reden is tot vernietiging op grond van machtsafwending; dat de zaak, wat dit punt betreft, dus niet naar de algemene vergadering hoeft te worden verwezen;

Wat het tweede voorwerp van het verzoekschrift betreft:

Overwegende dat verzoeker in de eerste drie middelen waarmede hij zijn eis tot nietigverklaring van het bestreden besluit wil staven, beweert dat de motivering van dit besluit vaag en tegenstrijdig is en gegrond is op feiten, waarvan de materialiteit niet is bewezen en die overigens naderhand anders zijn gekwalificeerd;

Overwegende dat het op afwijkend advies van de raad van beroep genomen bestreden besluit met redenen is omkleed; dat deze motivering echter de concrete feiten, waarmede de bevoegde overheid rekening had gehouden om tot de terbeschikkingstelling bij ambtsontheffing in het belang van de dienst te beslissen, niet in bijzonderheden moest overnemen; dat de tegenpartij kon volstaan met het vermelden van de

gegevens uit het dossier, op grond waarvan zij deze maatregel had getroffen; dat de tegenpartij de redenen, waarom zij de maatregel nam, genoegzaam te kennen gaf wanneer zij wees op het door verzoeker «geschapen onvriendschappelijk en wantrouwig klimaat» dat afbreuk deed aan de goede werking van de dienst en op «zijn houding en handelingen» tegenover zijn meerderen en tegenover andere leden van het personeel, onder meer op de kleineringen en systematisch kwaadwillige praatjes, waaruit blijkt dat verzoeker niet de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden bezit, terwijl toch het administratief onderzoek over deze feitelijke punten gelopen had; dat verzoeker, zoals uit de uiteenzetting van het eerste middel van het verzoekschrift blijkt, er zich trouwens goed rekenschap heeft van gegeven, dat de opgegeven beweegredenen in verband moesten gebracht worden met de punten drie en vier van het verslag van de secretaris-generaal van 29 februari 1952, over hetzelfde onderwerp;

Overwegende dat de motivering, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, niet tegenstrijdig is; dat het immers niet tegenstrijdig is uit het gemis van de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden af te leiden, dat zijn tewerkstelling bij het departement waartoe hij behoort onmogelijk is geworden;

Overwegende, wat betreft de materialiteit van de feiten waarop het bestreden besluit is gegrond, dat verzoeker betwist zich aan de hem toegeschreven kwaadwillige praatjes en kleineringen te hebben schuldig gemaakt, zoals hij ook betwist in zijn dienst een onvriendschappelijk en wantrouwig klimaat te hebben geschapen;

Overwegende dat uit de tijdens het administratief onderzoek opgetekende verklaringen blijkt, dat verzoeker zich ten aanzien van hoge ambtenaren en van beambten van de rechtskundige dienst en van de dactylographie aan kwaadwillige praatjes heeft schuldig gemaakt; dat uit deze getuigenissen niet blijkt dat dit toevallig gebeurde; dat de tegenpartij, wanneer zij oordeelt dat deze praatjes systematisch geschieden en wanneer zij in de handelingen van verzoeker kleineringen zag, de draagwijdte van deze verklaringen geen geweld heeft aangedaan; dat deze praatjes, waarvan de kwaadwilligheid volgens deze verklaringen, min of meer uitgesproken is, in hun geheel van die aard blijken te zijn, dat zij het onvriendschappelijk en wantrouwig klimaat dat men verzoeker verwijt, konden verwekken;

Overwegende dat verzoeker twist over de waarde van deze verklaringen die, naar hij zegt, ingewonnen zijn zonder waarborg en niet nauwkeurig zijn wat de datum en de omstandigheden van de aangehaalde uitspraken betreft; dat hij er de uiting in ziet van een door een enkel beambte op touw gezette samenspanning;

Overwegende, dat verzoeker niet aanvoert, dat hij op grond van tegen hem gerichte lasterlijke aantijgingen klacht zou hebben neergelegd; dat geen van de tijdens het administratief onderzoek onderhoorde getuigen beweerd heeft, dat verzoeker de hem toegeschreven uitspraken niet had gehouden; dat niet is bewezen, dat een samenspanning zou hebben bestaan;

Overwegende, weliswaar, dat de interdepartementale raad van beroep met de in de motivering van de bestreden akte vermelde feiten geen rekening heeft gehouden; dat uit dit advies echter niet blijkt, dat de raad geoordeeld heeft dat zij van alle grond ontbloot waren; dat er alleen uit blijkt, dat de raad met die feiten geen rekening heeft gehouden om de terugzetting te verantwoorden en geoordeeld heeft dat de feiten die hij in aanmerking nam, namelijk de wijziging

van administratieve teksten, op zichzelf niet voldoende waren om het voorstel van de terbeschikkingstelling bij ambtsontheffing in het belang van de dienst te rechtvaardigen;

Overwegende dat de bevoegde overheid door dit advies niet was gebonden; dat zij, ondanks dit advies, van oordeel mocht zijn dat het belang van de dienst de terbeschikkingstelling eiste; dat de bevoegde overheid door zo te oordelen, na andere minder strenge oplossingen te hebben overwogen, haar oordeel niet gegrond heeft op feitelijke gegevens die in strijd waren met het dossier of waarmede zij, op grond van dit dossier, redelijkerwijze geen rekening kon houden; dat zij gezien de aard van de ordemaatregel welke zij trof, noodzakelijk de feiten moest beoordelen uit het standpunt van het belang van de dienst en ze anders moest kwalificeren dan indien zij gemeend had, wegens deze feiten een tuchtmaatregel te moeten nemen; dat de eerste drie middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat verzoeker als vierde middel inroept, dat de tegen hen uitgesproken preventieve schorsing onregelmatig was; dat dit middel naar aanleiding van het eerste voorwerp van het verzoekschrift werd onderzocht en dat artikel 102 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet is overtreden;

Overwegende dat verzoeker als vijfde middel doet gelden, dat de tegenpartij de artikelen 54 en 69 van het koninklijk besluit houdende statuut van het Rijkspersoneel heeft overtreden door het met redenen omkleed advies van de directieraad niet in te winnen omtrent het voorstel tot terbeschikkingstelling bij ambtsontheffing in het belang van de dienst, terwijl deze maatregel de ambtenaren toch hun recht op bevordering ontnaemt; dat uit genoemde bepalingen, evenmin als uit het koninklijk besluit van 30 Maart 1939 volgt, dat dit advies een aan deze terbeschikkingstelling voorafgaand substantieel vormvereiste is; dat met dit middel geen rekening kan gehouden worden;

Overwegende dat, in strijd met wat verzoeker in een zesde middel beweert, het bestreden besluit niet met machtsoverschrijding werd genomen voor zover het op 1 november 1952 uitwerking heeft; dat verzoeker op die datum door een regelmatige beslissing van de bevoegde overheid uit de dienst was verwijderd; dat deze datum van 1 november weliswaar niet samenvalt met de datum waarop het koninklijk terugzettingsbesluit uitwerking heeft, noch met de datum waarop verzoeker werkelijk in dienst zou zijn geweest; dat verzoeker er geen belang bij heeft deze bezwaren aan te voeren; dat de tegenpartij immers het recht had de uitwerking van de tuchtstraf en van de ordemaatregel te doen terugwerken op data die konden teruggaan tot de eerste dag van de preventieve schorsing; dat de omstandigheid, dat een beambte ter beschikking wordt gesteld bij ambtsopheffing in het belang van de dienst gedurende de periode waarin hij regelmatig werd geschorst, niet in strijd is met de aard van deze ordemaatregel; dat het zesde middel niet gegrond is;

Overwegende dat, in strijd met wat verzoeker in een achtste middel beweert, het bestreden besluit geen overtreding is van artikel 106 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 maart 1939 betreffende de terbeschikkingstelling van het Rijkspersoneel; dat de considerans van genoemd besluit, die zegt dat de h. Charles zijn tewerkstelling op het «departement» onmogelijk heeft gemaakt, niet betekent dat hij, zoals hij het beweert, zonder hoop op terugkeer uit het departement zou zijn «verjaagd»; dat deze considerans, in zijn zinsverband gelezen, alleen vaststelt dat het thans niet mogelijk is hem op het departement tewerk te stellen

en niet op de toekomst vooruitloopt; dat hij voor de Minister geen verplichting inhoudt verzoeker niet opnieuw tewerk te stellen; dat hij dus niet in tegenpraak is met de in het middel aangehaalde bepalingen;

Overwegende dat verzoeker in een negende middel beweert, dat het bestreden besluit onwettig is in zover het verzoekers wachtgeld vaststelt; dat dit middel allereerst kritiek oefent op de in de aanhef van het besluit voorkomende verwijzingen naar teksten die geschorst of niet meer van kracht zouden zijn; dat niet is bewezen, en zelfs niet uitdrukkelijk wordt beweerd, dat deze verwijzingen hebben geleid tot enige onzuiverheid in de berekening van het bedrag van verzoekers wachtgeld en dat, voorzover verzoeker zulks zou beweren, de Raad van State terzake niet bevoegd is; dat, zoals reeds gezegd, het bestreden besluit uitwerking mocht hebben op 1 november 1952 en dat geen tot 's Raads bevoegdheid behorende betwisting kan worden opgeworpen op grond van de gevolgen die deze zogenaamde onregelmatigheid voor verzoekers wachtgeld zou hebben gehad; dat het de Raad van State evenmin toekomt na te gaan of de tegenpartij bij het vaststellen van het wachtgeld artikel 5 van het koninklijk besluit van 30 maart 1939, gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 29 februari 1952, verkeerd heeft toegepast;

Overwegende dat het elfde middel, gesteund op de kennisgeving van het bestreden besluit door de kabinetschef van de Minister, niets afdoet aan de wettelijkheid van dit besluit; dat deze zogezegde onregelmatigheid het bestreden besluit niet met machtsverschrijding kan aantasten;

Overwegende, wat het zevende, het tiende en het twaalfde middel betreft, dat deze ertoe strekken te doen aannemen dat het bestreden besluit met machtsverschrijding en met machtsafwending is genomen omdat het verzoeker een tweede tuchtstraf zou opleggen en willen opleggen, in feite althans en op verkapte wijze, wat bovendien in strijd is met het beginsel non bis in idem, met artikel 289 van het reglement van het personeel der posterijen dat dit beginsel toepast en met artikel 77 van het statuut van het Rijkspersoneel dat de tuchtstraffen op beperkende wijze opsomt;

Overwegende dat, zoals reeds gezegd, het reglement van het personeel der posterijen geen toepassing vindt op verzoeker; dat de schending van het beginsel non bis in idem of van artikel 77 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 alleen kan worden toegegeven nadat is bewezen dat het bestreden besluit aan verzoeker een verkapte tuchtstraf heeft opgelegd;

Overwegende dat de terbeschikkingstelling bij ambts-ontheffing in het belang van de dienst uiteraard een ordemaatregel is; dat verzoeker echter beweert, dat deze maatregel in dit geval werd getroffen om de straf van de terugzetting te verzwaren, ten einde aan persoonlijke wrok te voldoen;

Overwegende dat het bestreden besluit niet spreekt van door verzoeker begane fouten tegen de tucht maar van handelingen waaruit het gemis van de voor een ambtenaar vereiste zedelijke hoedanigheden zou blijken en van het «onvriendschappelijk en wantrouwig klimaat» dat hij rond zijn persoon heeft verwekt, waaruit dan is afgeleid dat hij zijn tewerkstelling in het departement onmogelijk heeft gemaakt; dat de reden van de maatregel dus niet van tuchtrechtelijke aard is en niets gemeens heeft met de reden die aanleiding is geweest tot de terugzetting in graad;

Overwegende dat verzoekers andere beweringen om de machtsafwending te bewijzen reeds in het achtste middel zijn ingeroepen tot staving van het eerste voorwerp van het beroep; dat, wat dit betreft, niet vast-

staat, dat de klacht op bevel zou zijn ingediend of dat de secretaris-generaal, ofschoon hij zich door verzoekers uitlatingen te zijnen opzichte beledigd kon achten, deze maatregel zou hebben voorgesteld met een ander doel dan het belang van de dienst, buiten enige dienstredenen die haar kon rechtvaardigen; dat het feit dat de motivering van een besluit houdende terbeschikkingstelling het gemis aan zedelijke hoedanigheden constateert, niet op een kwaadwillige bedoeling wijst; dat deze beweegreden trouwens niet is overgenomen in het uittreksel dat in het Staatsblad is verschenen; dat dus, en mede om de reeds bij het achtste middel aangegeven redenen, ter zake geen geheel van ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens voorhanden is waaruit kan worden afgeleid, dat de overheid die de terbeschikkingstelling gelastte, tot doel zou hebben gehad de uitgesproken straf te verzwaren ten einde persoonlijke wrok te bevredigen of ondergeschikten in staat te stellen dit te doen; dat daarom de in het zevende, het tiende en het twaalfde middel ingeroepen middelen niet in aanmerking komen en er geen reden is tot verwijzing naar de algemene vergadering;

Wat het derde voorwerp van het verzoekschrift betreft :

Overwegende dat verzoeker geen beslissing voorlegt waaruit blijkt dat de Minister de bekendmaking in het Staatsblad van uittreksels uit de onder nummers 1 en 2 bestreden besluiten zou hebben bevolen met de bedoeling de door het eerste besluit opgelegde tuchtstraf te verzwaren of de ten aanzien van verzoeker getroffen maatregelen met een bijzondere, niet door de teksten voorgeschreven tuchtstraf te verhogen; dat uit de gegevens van het dossier niet kan worden opgemaakt, dat deze bekendmaking iets meer dan een uitvoeringsmaatregel was; dat deze uitvoeringsmaatregel niets verandert aan verzoekers administratieve toestand zoals hij ingevolge de bestreden besluiten is; dat de eis tot nietigverklaring van deze uitvoeringsmaatregelen niet ontvankelijk is,

BESLUIT :

Artikel 1. Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2. De kosten, bepaald op 750 fr., komen ten laste van verzoeker.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e Kamer. — 20 april 1956.

Voorzitter : M. de la Vallée Poussin.

Raadsheren : M.M. Ernst de Bunswijk en Rey.

Advocaat-Generaal : M. Verhoeven.

Advocaten : Mrs Victor en Van der Planken.

Bevoegdheid van de Voorzitter der rechtbank krachtens art. 214 j B.W. — Termijn van hoger beroep tegen zijn bevelen.

De voorzitter, rechtsprekend krachtens artikel 214 j B.W., is enkel gerechtigd voorlopige maatregelen te nemen.

Wanneer de voorzitter bij bevel een onderhoudsgeld aan de vrouw toekent zonder beperking van tijd en dus voor onbepaalde tijd of definitief, maakt zulke beschikking een machtsverschrijding uit.

In geval van machtsverschrijding is het hoger beroep tegen dergelijke bevelen ontvankelijk.

De procedure krachtens artikel 214 j B.W. kan niet gelijkgesteld worden met die in kortgeding, zo-

dat de bij artikel 809 Rv. voorgeschreven termijn van veertien dagen voor hoger beroep niet toepasselijk is. Bij ontstentenis van een bijzondere wettelijke termijn is het algemene principe van artikel 443 Rv. toepasselijk, zodat het hoger beroep binnen de twee maanden na de betekening kan worden ingesteld.

De Creus t/ Van Cammeren.

Gezien in behoorlijke vorm voorgelegd, de proceduren stukken namelijk de expeditie van het bevel de dato 23 juli 1955 van de Heer Voorzitter der vacatiekamer der rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen als ook de akte van beroep tegen bedoeld bevelschrift;

gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Overwegende dat bij het bevel a quo en toepassing van artikel 214 j. van het burgerlijk wetboek, een onderhoudsgeld van 22.500 fr. per maand aan geïntimeerde toegekend werd;

Overwegende dat appellant terecht voorhoudt dat deze beschikking die zonder beperking van tijd en dus voor een onbepaalde periode of definitief verleend is geworden een machtsverschrijding uitmaakt;

Overwegende inderdaad dat de Voorzitter rechtsprekende op grond van artikel 214 j. enkel gemachtigd is voorlopige maatregelen te nemen;

Overwegende dat in geval van machtsverschrijding het beroep tegen dergelijke bevelen ontvankelijk is;

Overwegende dat geïntimeerde doet gelden dat het beroep aangetekend door appellant laattijdig zou zijn, daar het niet ingesteld werd binnen de 15 dagen van de betekening van het bevel overeenkomstig artikel 809 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging;

dat deze zienswijze niet kan gevolgd worden; dat inderdaad de procedure gegrond op artikel 214 j. niet gelijk kan gesteld worden met deze voorzien voor het kortgeding;

Dat bij ontstentenis van een bijzonder wettelijke termijn het algemene principe van art. 443 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging dient toegepast;

Dat het beroep tijdig binnen de twee maanden van de betekening werd ingesteld;

Overwegende dat het bevel a quo te niet dient gedaan wegens machtsverschrijding;

Om deze redenen,

Het Hof, gezien artikel 24 der wet van 15 juni 1935 waarvan toepassing werd gedaan;

Alle andere of strijdige conclusiën verwerpende;

Gehoord de heer Verhoeven, Substituut Procureur-Generaal in zijn eensluidend advies in openbare terechtzitting gegeven;

Ontvangt het beroep, verklaart het gegrond;

Dientengevolge doet het bevel a quo te niet;

Veroordeelt geïntimeerde tot al de kosten;

Verleent akte aan appellant dat hij steeds bereid is geweest op basis van 14.000 frank een onderhoudspensioen voor vrouw en kinderen te betalen, zoals dit vastgesteld is geworden door bevel van de heer Voorzitter van 18 november 1955.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 26 november 1955.

Voorzitter : M. Bossaert.

Raadsheren : M.M. Verougstraete en Axters.

Advocaat-generaal : M. Matthys.

Advocaten : Mrs. Derycke en Dua.

1. **Onrechtmatige daad. — Ongeval. — Vordering van de rechthebbenden van het slachtoffer tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar. — Rechtsgrond van die vordering : wet van 24 mei 1937 en niet art. 1166 B.W. — 2. Verzekering. — Begrip « zware fout » in de zin van art. 16 van de wet van 11 juni 1874.**

1. *De in artikel 1166 B.W. bedoelde zijdelingse vordering wordt ingesteld in naam van de in gebreke blijvende schuldenaar door zijn schuldeiser, echter niet ten eigen bate maar ten bate van de schuldenaar en tot pand van al zijn schuldeisers.*

Krachtens de wet van 24 mei 1937 blijft de vergoeding, die door de verzekeraar van de burgerlijke verantwoordelijkheid aan de verzekerde verschuldigd is, onbeschikbaar ten behoeve van het slachtoffer of zijn rechthebbenden, zolang deze schuldvordering niet vereffend is.

De verzekeraar heeft tegen de vordering van het slachtoffer of zijn rechthebbenden alle exceptiën, die hij in de wet of in de overeenkomst tegen de vordering van de verzekerde zelf zou kunnen vinden.

2. *In de zin van artikel 16 van de wet van 11 juni 1874 moet als zware fout alleen die handelwijze van de verzekerde worden beschouwd, waardoor hij in volle bewustheid de kans op ongeval ten nadele van de verzekeraar aanzienlijk en op onvoorzienbare wijze vermeerderd.*

N.V. Union et Prévoyance t/ Van Hulle,
Wwe De Craene.

Gezien de stukken, o.m. het vonnis tussen partijen op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent, op 26 October 1954;

Gezien het beroep tijdig en regelmatig werd ingesteld;

Overwegende dat geïntimeerde in de eerste plaats besluit tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep, maar nalaat enige bewijsgrond daartoe aan te voeren; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat appellante in de akte van beroep om toekening van haar besluiten van eerste aanleg verzoekt; dat zij voor de eerste rechter in de eerste plaats besloten had tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering van geïntimeerde, ingesteld op grond van artikel 1165 B.W.; dat de eerste rechter met reden aangenomen heeft dat de vermelding van artikel 1165 B.W. in de dagvaarding een drufout was en dat in werkelijkheid artikel 1166 B.W. bedoeld was zoals geïntimeerde in haar eerste besluiten verbeterde;

Overwegende dat in haar laatste besluiten voor de eerste rechter geïntimeerde een nieuwe grondslag aan haar vordering toegevoegd heeft, te weten artikel 1 van de wet van 24 mei 1937; dat het appellante toekwam de ontvankelijkheid van deze nieuwe vordering te betwisten, wat ze noch in eerste aanleg noch in beroep gedaan heeft; dat dit middel niet van openbare orde is;

Overwegende dat de vordering van geïntimeerde de zijdelingse vordering is door de wettekst voorzien,

dat de ondanks het ingeroepen art. 1166 B.W. niet de zijdelingse vordering ingesteld wordt in naam van de in gebreke blijvende schuldenaar door zijn schuldeiser echter niet ten eigen bate, maar ten bate van de schuldenaar en tot pand van al zijn schuldeisers; dat de termen van de inleidende dagvaarding bewijzen dat het hier niet om deze vordering gaat;

Overwegende dat het bestreden vonnis terecht, alhoewel niet uitdrukkelijk de grondslag van geïntimeerde's vordering zoekt in de wet van 24 mei 1937; dat krachtens deze wet de vergoeding door de verzekeraar van de burgerlijke verantwoordelijkheid aan de verzekerde verschuldigd onbeschikbaar blijft ten voordele van de bevoorrechte schuldvordering van het slachtoffer of zijn rechthebbenden, zolang deze schuldvordering niet vereffend is;

Overwegende dat Oswald Devriendt op 13 mei 1953 door dit Hof onherroepelijk veroordeeld werd om aan geïntimeerde wegens het verkeersongeval van 22 mei 1952 een schadeloosstelling te betalen van 843.836 frank met de gerechtelijke interesten en de kosten; dat bij proces-verbaal van 20 mei 1954 het onvermogen van Devriendt vastgesteld werd; dat het ongeval veroorzaakt werd met een gehuurde wagen, waarvoor de verhuurder zowel voor zichzelf als voor zijn huurders bij appellante verzekerd was;

Overwegende dat door deze veroordeling geïntimeerde ten laste van de verzekerde een titel bezit, waarvan zij, op de vergoeding door de verzekeraar aan de verzekerde verschuldigd de tenuitvoerlegging kan nastreven (Verbreking, 18 oktober 1945, Pas. 1945, I, 240 en 247);

Overwegende dat de verzekeraar tegen de vordering van het slachtoffer of zijn rechthebbenden nochtans alle exceptiën mag inbrengen, die hij in de wet of in de overeenkomst tegen de vordering van de verzekerde zelf zou kunnen vinden (zie adv. O. M. voor Verbreking, 18 oktober 1954, Pas. 1945, I, 240), dat appellante niet nagelaten heeft dit te doen en, enerzijds, artikel 8 van de verzekeringspolis van 9 juni 1949 inroept, anderzijds artikel 16 van de wet van 11 juni 1874;

Overwegende dat artikel 8 van de bijzondere voorwaarden van de polis appellante ontslaat van haar verbintenis, indien de verzekerde de wagen verhuurde aan personen die de nodige hoedanigheden niet bezitten door artikel 11 van het verkeersreglement van 11 februari 1934 vereist;

Overwegende dat het ongeval van 22 mei 1952 niet bewijst dat Oscar Devriendt op 21 mei 1952, wanneer hij de wagen gehuurd heeft, deze hoedanigheid niet bezat; dat hij slechts 31 jaar oud, geen lichaamsgebreken vertoonde en sinds het jaar 1938 auto reed; dat de eerste rechter met reden deze exceptie afgewezen heeft;

Overwegende dat artikel 16 van de wet van 11 juni 1874 de verzekeraar ontslaat van zijn verbintenis, wanneer de schade veroorzaakt werd door een zware fout van de verzekerde; dat appellante in de strafbundel een zware fout ziet in het feit dat Oscar Devriendt na een ganse nacht geboemeld te hebben, terwijl hij sedert de middag van 21 mei niet meer gegeten had, toch in de morgen van 22 mei verder gereden is, nadat hij zijn neiging om achter het stuur in slaap te vallen vastgesteld had;

Overwegende dat in de zin van artikel 16 alleen als zware fout dient beschouwd, die handelwijze van de verzekerde, waardoor hij in volle bewustheid de kans op ongeval te nadele van de verzekeraar aanzienlijk

en op onvoorziene wijze vermeerdert (Verbreking, 29 januari 1953, Pas. 1953, I, 415; Verbreking, 22 mei 1953, Pas. 1953, I, 735);

Overwegende dat Oscar Devriendt door het arrest van 13 mei 1953 van dronkenschap vrijgesproken werd; dat het bewezen is dat hij een slapeloze nacht te Antwerpen doorgebracht heeft in gezelschap van een onbekende vrouw en in de vroege morgen naar Gent is teruggekeerd zonder ongeval; dat bij het verlaten van de stad Gent om zich naar Bissegem te begeven, hij achter het stuur een neiging tot slapen gevoeld heeft en daarom geremd heeft maar toch voortgereden is, waarna het ongeval gebeurde;

Overwegende dat, zoals de eerste rechter met reden doet opmerken, Oscar Devriendt kan gemeend hebben, nadat hij zonder moeilijkheden van Antwerpen naar Gent was gereden, dat hij nog verder mocht rijden; dat zijn slaperigheid hem een ogenblik het gedacht gegeven heeft de reis te onderbreken, maar aangezien hij niet in slaap gevallen was en geremd had, hij toch voortgereden is, in de waan wellicht dat dit andermaal het geval zou zijn, moest de slaap weer opkomen en dat hij tenslotte de vaak zou overmeesterd hebben; dat dit ongetwijfeld een noodlottige vergissing van zijnentwege geweest is, die echter niet met opzet noch met een bewuste vermeerdereiding van de verzekerde risico's te vergelijken is;

Overwegende dat derhalve de eerste rechter oordeelkundig gevonnist heeft;

Om deze redenen,

Het Hof,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935,

Gehoord in zijn eensluidend advies advocaat-generaal Matthijs;

Alle meeromvattende besluiten als ongegrond verwerpend;

Ontvangt het beroep; verklaart het echter ongegrond; dienvolgens bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen;

Veroordeelt appllante tot de kosten van de aanleg;

Verwijst de partijen naar de eerste rechter voor wie de zaak ten gronde zal worden behandeld.

NOOT : Vergelijk twee arresten van het Gentse Hof onderscheidenlijk van 10 maart 1954 met advies van het O.M., R.W. 1954-1955, 1209, en van 18 april 1955, R.W. 1955-1956, 495.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

Rechtskundig "Weekblad"

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 8 december 1955.

Eerste Voorzitter : M. Van Winckel.
Raadsheren : M.M. Axters en De Vreese.
Eerste Advocaat-generaal : M. Vermeulen.

Echtscheiding. — Toelaatbaarheid van echtscheiding door onderlinge toestemming ten aanzien van oorspronkelijk Franse vrouw, die vóór de echtscheidingsprocedure Belgische is geworden.

Franse vrouw, die bij haar huwelijk in België met een Italiaan haar eigen Franse nationaliteit heeft behouden. Vóór de aanvang van de echtscheidingsprocedure is zij Belgisch geworden doordat haar man, ingevolge vonnis van een Belgische Rechtbank, de Belgische nationaliteit had aangenomen. De vrouw heeft van de aldus door haar verkregen Belgische nationaliteit niet afstand gedaan (artikel 4 van de gecoördineerde wetten op de nationaliteit).

De echtscheiding door onderlinge toestemming van deze echtgenoten is derhalve toelaatbaar. Het persoonlijk statuut van de vrouw verzet zich daartegen niet.

Micheli t/ Albini.

Gezien de stukken, o.m. het vonnis tussen partijen Micheli en Albini op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, op 22 juli 1955;

Gezien de afzonderlijke akten van beroep te bekomen tijde en te respectieven verzoeken van ieder der echtgenoten betekend aan de andere en aan de Procureur des Konings bij de Rechtbank die het beroepen vonnis gewezen heeft;

Gezien de geschreven conclusie van de heer Eerste advocaat-generaal Vermeulen, luidend « de wet laat toe »;

Gehoord in de raadkamer het verslag van de heer Eerste-Voorzitter;

Overwegende dat ten onrechte de eerste rechter de echtscheiding door onderlinge toestemming niet toegelaten heeft onder voorwendsel dat het persoonlijk statuut van de vrouw die instelling uitsluit;

Overwegende dat zo weliswaar Adrienne Albini, bij haar huwelijk, te Gent, op 12 januari 1946, met de Italiaan Felix Micheli, haar eigen Franse nationaliteit had behouden, zij nochtans, reeds vóór de aanvang van de onderhavige rechtspleging, door het enkel feit dat haar echtgenoot, ingevolge vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, d.d. 14 oktober 1953, op 4 november daarna de Belgische nationaliteit had aangenomen, diens rechtstoestand volgde en dat zij de aldus verkregen Belgische nationaliteit niet heeft verzaakt (artikel 4 van de samengeordende wetten, op de verkrijging en het verlies van nationaliteit, van 15 oktober 1932);

Overwegende dat verder al de vereiste en in artikel 289 B.W. samengevatte voorwaarden en pleegvormen in zake vervuld zijn en nageleefd werden;

Om deze redenen,

Het Hof, wijzende in de uiteraard samenhangende zaken;

Gelet op artikel 24 der wet van 15 juni 1935;

Op advies van de heer eerste advocaat-generaal Vermeulen;

Ontvangt het beroep, verklaart het gegrond; doet het

beroepen vonnis te niet en, opnieuw wijzend, staat de echtscheiding, bij onderlinge toestemming, toe tussen Micheli Felix Camille, geboren te Etterbeek, 5 januari 1925, zoon van Achille en van Dalmerinda Macioce, en Albini Adrienne, geboren te Lyon (Frankrijk), de 14 februari 1923, dochter van Pietro en van Caterina Bianca Gallien, gehuwd te Gent de 12 januari 1946;

Verwijst partijen Micheli-Albini naar de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand om de echtscheiding te doen uitspreken op de wijze en binnen de termijn, voorgeschreven bij artikel 294 B.W.;

Verstaat dat de kosten van beide instantiën door de partijen Micheli-Albini bij gelijke helft zullen gedragen worden zoals voorzien in de overeenkomst tussen hen gesloten bij akte vóór de notarissen Claerhout en Hoste te Gent op 15 juni 1954.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4e Kamer. — 13 december 1955.

Alleenrechtsprekende rechter : M. Van Camp
O.M. : M. Van der Planken
Advocaten : Mrs Van der Haegen en P. De Schrijver

Actio Pauliana. — Door schuldeiser beweerde schijnakte. — Bewijs daarvan. — Vereisten voor de actio pauliana.

Wanneer een schuldeiser beweert dat een tussen zijn schuldenaar en een ander persoon aangegane akte, waarbij de schuldenaar zijn goederen aan die andere persoon in eigendom heeft overgedragen, een schijnakte is, die een andere overeenkomst verbergt, volgens dewelke de goederen in werkelijkheid niet uit het vermogen van de schuldenaar zijn getreden, mag de schuldeiser de werkelijke toestand bewijzen door alle middelen rechtens, vermoedens inbegrepen; de veinzing moet evenwel op zekere en volledige wijze bewezen worden.

Nieuwe verbintenissen, die niet tot hoofddoel hebben de schuldenaar insolvel te maken, kunnen niet door de actio pauliana aangevallen worden.

Overigens vergt de actio pauliana het bewijs van de medeplichtigheid van de medecontractant.

General Motors acceptance corporation t/ Salman en Pesch.

Overwegende dat eerste en tweede verweerders, alhoewel behoorlijk gedagvaard, geen pleitbezorger hebben aangesteld binnen de termijn door de wet bepaald;

Overwegende dat het past tweede verweerster te machtigen om in rechte te treden bij gebreke aan echtelijke machtiging;

Overwegende dat de eis strekt : 1) tot tenietstelling van de verkoop der meubelen van eerste en tweede verweerder verleden voor notaris Masson te Verviers, op 2 mei 1955 wegens veinzing of bedrieglijke benadeling der rechten van aanlegster, 2) tot betaling door verweerders van een schadevergoeding van 75.000 fr.;

Overwegende dat aanlegster doet gelden dat eerste en tweede verweerders solidairlijk werden veroordeeld in betaling van 44.681 frank met de conventionele intresten bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel dd. 6 april 1955, ingevolge door eerste en tweede verweerders gevaliseerde wissels tot aankoop van een camion door zekere firma « Tradecor », die thans infaling is;

Overwegende dat deze vordering hoofdzakelijk ge-

steund is op artikelen 7 en 8 der wet van 16 december 1851 volgens dewelke alle goederen van de schuldenaar het pand der schuldeisers vormen;

Overwegende dat dan ook moet bewezen worden dat de schijnbare akte bij gemeen akkoord van partijen een andere overeenkomst verbergt volgens dewelke de goederen in werkelijkheid niet uit het patrimonium van de schuldenaars zijn getreden;

Overwegende dat de schuldeiser de *werkelijke toestand* mag bewijzen door alle rechtsmiddelen, vermoedens inbegrepen; dat evenwel de veinzing op zekere en volledige wijze moet bewezen zijn (De Page, T. II, n^{rs} 641-645);

Overwegende dat derde verweerster aantoonst door stukken waarvan de ernst niet kan betwist worden:

1) dat zij ter ontlasting van eerste en tweede verweerders 47.829 frank betaalde aan deurwaarder Hullet op 2 mei 1955;

2) dat zekere Decker, die op hetzelfde adres woont, als derde verweerster 79.525 frank betaalde aan de curator van de falende Tradecor ter ontlasting van eerste en tweede verweerders;

3) dat derde verweerster de kosten van de notariële akte betaalde;

Overwegende derhalve dat derde verweerster onbetwistbaar een schuldvordering bezit tegenover eerste en tweede verweerders en er rechtmatig belang bij had als zekerheid en vergoeding de meubelen van eerste en tweede verweerders aan te kopen;

Overwegende dat de notariële akte vaste datum heeft tegenover aanlegster hetzij 2 mei 1955 op een ogenblik dat eerste en tweede verweerders de vrije beschikking kadden over hun mobiel; dat immers de curator de meubelen had vrijgegeven op 2 mei 1955 en het uitvoerend beslag slechts gebeurde op 3 juni 1955 na voorafgaandelijke betekening van 26 mei 1954;

Overwegende derhalve dat geen voldoende gegevens voorhanden zijn die zouden met zekerheid aantonen dat de gewraakte notariële akte zou geveinsd zijn;

II.

Overwegende dat aanlegster haar vordering minstens ook nog steunt op artikel 1167 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat in dit geval de oprechtheid van de gewraakte akte wordt aangenomen aan dewelke de schuldeiser slechts verwijt dat ze in bedrog van zijn rechten werd opgesteld;

Overwegende evenwel dat de nieuwe verbintenissen die niet als hoofddoel hebben de schuldenaar insolvent te maken niet door de actio pauliana kunnen aangevallen worden (De Page, I, III, n° 219 B);

Overwegende dat ten overvloede de actio pauliana het bewijs van de medeplichtigheid van de medecontractant vergt (De Page, T. III, n° 236);

III.

Overwegende dat de elementen in zake, zoals hoger uiteengezet niet toelaten te besluiten dat derde verweerster kennis had van het vonnis van de Koophandelsrechtbank of de vordering ermede verband houdende; dat er dus evenmin sprake kan zijn van een oneigenlijk misdrijf van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat de nieuwe verbintenis normaal voorkomt in verhouding met de door derde verweerster toegestane voordelen en de insolventie van eerste en tweede verweerders slechts een *onrechtstreeks gevolg* is van de gewraakte akte (De Page, T. III, n° 219B.);

Tegeneis :

Overwegende dat de eis evenwel niet tergend, noch roekeloos voorkomt;

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord in openbare zitting van 29 november 1955, het eensluidend advies van de heer J. Van der Planken, eerste Substituut van de Procureur des Konings, gegeven in de Nederlandse taal;

Rechtdoende op tegenspraak tegenover derde verweerster en bij verstek tegenover de eerste en tweede verweerders;

Verleent verstek tegen eerste en tweede verweerders en voor het voordeel;

Alle andere en strijdige besluiten verwerpende;

Machtigt tweede verweerster om in rechte te treden bij gebreke aan echtelijke machtiging;

Verklaart de eis en tegeneis ontvankelijk, doch beide ongegrond;

Wijst aanlegster en derde verweerster ervan af en stelt verweerders buiten zake;

Stelt al de kosten ten laste van aanlegster;

Verleent akte aan aanlegster dat zij het geding schat in elk van zijn delen en tegenover elke partij in zake op 30.000 frank enkel en alleen om te voldoen aan de wetten op de bevoegdheid en de aanleg;

zegt dat er geen reden bestaat het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE GENT

2e Kamer. — 12 december 1955.

Voorzitter : M. Temmerman.

Rechters : M.M. De Vriendt en Dhanens.

O.M. : M. Verheughe.

Advocaten : Mrs J. Ronse en P. Vincke.

Geneesheer. — Bij mutualiteit aangesloten patient. — Ereloon. Het ereloon moet worden berekend volgens het bij overeenkomst tussen de geneesheer en de mutualiteit vastgestelde tarief. — Bewijs van deze overeenkomst.

De geneesheer van een bij een mutualiteit aangesloten zieke moet zijn erelonen berekenen volgens het daartoe vastgestelde tarief, omdat hij daaromtrent uitdrukkelijk is overeengekomen.

Zodanig beding is een beding ten behoeve van derden. Zonder eigenlijk partij te zijn geweest bij het aangaan van deze overeenkomst en deze te hebben aanvaard, mag het bij de mutualiteit aangesloten lid rechtstreeks de nakoming van het beding van de geneesheer vorderen.

De door de geneesheer ondertekende rode kaarten leveren niet het bewijs van zijn instemming om tegen tarief te behandelen, maar gelden alleen als titel voor het aangesloten lid om bij zijn mutualiteit recht te hebben op uitbetaling van de bij het tarief voorzien tussenkomst.

Evenwel heeft de geneesheer door het aanvaarden, ondertekenen en terugsturen van de rode kaart het bestaan van de door de patiënt ingeroepen overeenkomst door uitvoering bewezen; hij heeft echter niet bewezen dat voor de heelkundige bewerking een afwijkende overeenkomst is gesloten.

De patiënt is dan ook slechts de door zijn mutualiteit voor hem betaalde som verschuldigd.

De Buck t/ Lievens.

Gezien de stukken, waaronder de expedities van het vonnis d.d. 11 februari 1954 en het vonnis van 2 september 1954, beide verleend door het Vrederecht van het tweede kanton Gent, waartegen in regelmatige vorm en tijdig beroep is ingesteld;

Overwegende dat de vordering de veroordeling van de appellant beoogt om aan de geïntimeerde het saldo van 6.500 frank te betalen met de gerechtelijke intresten en de kosten, als ereloon wegens heelkundige bewerkingen aan de ogen van appellant;

Overwegende dat de eerste rechter, na het advies ingewonnen te hebben van de provinciale kamer der Orde van de Geneesheren, de appellant veroordeelde tot het betalen van 5.500 frank;

Overwegende dat de appellant beweert dat de geïntimeerde zijn erelonen moet berekenen volgens het daartoe vastgestelde tarief omdat hij lid is van een mutualiteit die met de geïntimeerde daarover uitdrukkelijk is overeengekomen ten bate van haar leden;

Overwegende dat zulks een beding ten behoeve van derden zou zijn, moest de appellant het bewijs leveren hiervan dat de bedoelde Christene Mutualiteitsvereniging met de geïntimeerde overeengekomen was dat deze laatste de bij de eerstgenoemde aangesloten leden zou behandelen tegen het ereloon vastgesteld in het tarief;

Overwegende dat de appellant aldus, zonder eigenlijk partij te zijn geweest bij het aangaan van deze overeenkomst en deze te hebben aanvaard, de uitvoering ervan rechtstreeks tegen de geïntimeerde mag eisen (De Page, II, n° 653); en het bestaan er van mag bewijzen door alle rechtsmiddelen (De Page, II, n° 698);

Overwegende dat de appellant, bij ontstentenis van het voortbrengen van de geschreven overeenkomst gesloten in 1939, de lijsten overlegt van de door de mutualiteit uitbetaalde erelonen aan de door haar aanvaarde geneesheren, waaronder de naam van de geïntimeerde voorkomt; dat daarop terecht geantwoord wordt dat zulks onvoldoende is, vermits artikel 65 van het Regentsbesluit van 21 maart 1945 voorziet dat dergelijke akkoord jaarlijks wordt herzien en dat, waar de geneeskundige tussenkomst in de loop van het jaar 1953 plaats had, de voorlegging van een overeenkomst betreffende het laatstgemeld jaar enkel ter zake dienend kan zijn;

Overwegende dat de geïntimeerde bovendien met reden opwerpt dat de door hem ondertekende rode kaarten het bewijs van zijn instemming om te behandelen tegen tarief niet leveren, maar alleen als titel gelden voor de appellant om bij zijn mutualiteit recht te verkrijgen op de uitbetaling van de bij het tarief voorziene tussenkomst;

Dat hierbij echter moet aangestipt worden dat de geïntimeerde deze kaarten zowel van de appellant als van andere leden van dezelfde mutualiteit heeft ingevuld en overeenkomstig de er op vermelde richtlijnen heeft gehandeld, door deze rode kaarten ondertekend te verzenden, om daarna van dezelfde, zonder tussenkomst van de verzekerde, het ereloon volgens het ingeroepen tarief te bekomen (zie brief van 25 februari 1953);

Overwegende dat de geïntimeerde door het aanvaarden, ondertekenen en terugsturen van de rode kaart van vrij verzekerde, het bestaan van de door appellant ingeroepen overeenkomst door uitvoering bevestigen heeft; dat hij echter niet bewijst dat er voor

de heelkundige bewerking een afwijkende overeenkomst werd gesloten;

Overwegende dat de geïntimeerde dan ook slechts de som door zijn mutualiteit voor hem betaald, verschuldigd is.

Op die gronden,

De Rechtbank, alle andere conclusies van de hand wijzende, gelet op de artikelen 2, 24, 34, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935 op het taalgebrek in gerechtszaken;

Ontvangt het beroep en verklaart het gegrond;

Doet de beroepen vonnissen teniet, en opnieuw wijzende, wijst de eis af als ongegrond;

Veroordeelt de geïntimeerde in de kosten van beide aanleggen.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

1e Kamer. — 19 november 1955.

Voorzitter : M. Van Lerberghe.

Referendaris : M. Vandekerckhove.

Advocaten : Mrs Cuveliez (Brussel) en Bulckaert.

Verkoop van een roerend goed met beding van eigendomsvoorbehoud. — Verzoek om gerechtelijk accoord. — Terugneming van het verkochte goed door de verkoper. — Faillissement van de koper. — Nietwerking van het beding van eenzijdige ontbinding met eigendomsvoorbehoud tegenover de failliete boedel.

Uit de indiening van het verzoek om gerechtelijk accoord volgt van rechtswege ten behoeve van de schuldenaar de voorlopige schorsing van alle latere daden van tenuitvoerlegging van de gewone schuldeisers (art. 5 W.G.A.); hangende de rechtspleging tot het bekomen van het accoord, kan de schuldenaar noch vervreemden, noch zich verbinden zonder machtiging van de rechter-commissaris (art. 11 W.G.A.).

Daaruit vloeit voort dat de indiening van het verzoek om gerechtelijk accoord de samenloop doet ontstaan tussen al de gewone schuldeisers van de verzoeker.

Dienvolgens kan de ontbinding van de verkoop met eigendomsvoorbehoud van een in het bezit van de koper zijnde roerend goed, op grond van nietbetaling van de koopprijs, niet tegengeworpen worden aan de andere schuldeisers van de koper, wanneer deze ontbinding geschiedt na de indiening van het verzoekschrift.

Het verschil in rechtsgevolgen ten aanzien van roerende goederen, waarvan de schuldenaar houder of bezitter is, kan niet enkel voortspruiten uit het feit, dat derden moeten kunnen vertrouwen op de uiterlijke schijn van bezit van de schuldenaar, daar deze uiterlijke schijn dezelfde is zowel bij houder-schap als bij werkelijk bezit.

Het verschil in rechtsgevolgen spruit voort uit het feit, dat de schuldenaar, die krachtens koop bezitter van een onroerend goed wordt, uit de aard van de overeenkomst zelf tendeert naar eigenlijke eigendom.

De verkoper, die verkoopt onder het beding van eigendomsvoorbehoud en aldus krediet verleent, weet dat de koper tendeert naar eigendom en dat derden gerechtigd zijn hem als bezitter te beschou-

wen; hij geeft zijn vertrouwen aan de koper en zet de koper zelfs aan om op krediet te kopen, zodat de verkoper van meet af aan de labiele toestand, waarin hij zich tegenover derden stelt, voorziet en aanvaardt op grond van zijn vertrouwen in de koper.

Dienvolgens moet eerder het vertrouwen van de verkoper worden beschaamd dan het normale vertrouwen van derden, die met de schuldenaar contracteren op grond van zijn schijn van bezit.

De hoofdreden van het beslissen door de rechter ten nadele van de verkoper onder eigendomsvoorbehoud is de vrees voor bedrog en voor ongelijke behandeling van de gewone schuldeisers; een eenzijdige ontbinding als in de onderhavige zaak met onmiddellijke terugneming van het goed is een voor derden verdoken handeling; het vermogen van de schuldenaar wordt geringer en één schuldeiser wordt ogenschijnlijk eenzijdig bevoordeeld.

Alle betalingen van vervallen schulden, gedurende de verdachte periode gedaan anders dan in speciën of in handelseffecten worden wettelijk geacht abnormaal te zijn en zijn daarom aan nietigheid onderhevig, wederom uit vrees voor bedrog, eenzijdige beoordeling en aantasting van de gelijke behandeling van de schuldeisers.

De eenzijdige ontbinding met terugneming van het goed moet te niet worden gedaan.

P.V.B.A. (Etab. F. Vandenabeele t/ Mr. Bulckaert q.q. (faillissement Cloet)).

Gezien de aangifte van 1 april 1955, uitgaande van eiseres, vorderend dat zij in het gewoon passief van het faillissement zal opgenomen worden voor 30.841 frank, uit hoofde van verkoop en levering van een tractor;

Gezien het voorlopig vonnis van 7 mei 1955;

Feitenverloop :

Op 21 juni 1954 koopt Cloet van de P.V.B.A. Vandenabeele een tractor «Man» voor 141.075 frank, betaalbaar 14.000 fr. contant, 20.000 fr. door accept., vervallend op 31 december 1954, 7.750 fr. voor accept., vervallend op 31 maart 1955 en het saldo door financiering in 3 jaar door de bank van Brussel, met beding van eigendomsvoorbehoud tot aan de volledige betaling en met beding van het recht in hoofde van de verkoopster om in bepaalde gevallen het contract op te zeggen, in welk er gestipuleerde gevolgen spelen;

Op 10 november 1954 wordt in uitvoering van de betalingsbedingen een financieringscontract met de Bank van Brussel gesloten, waardoor de aankoop prijs stijgt tot 161.451 fr.;

Op 30 december 1954 wordt de tractor door deurwaarder V. Vandekerckhove van Harelbeke ten verzoeken van de schuldenaar Pierre Dillies in beslag genomen;

Op 4 januari 1955 wordt de aanvaarde wissel van 20.000 fr. hoofdens non-betaling geprotesteerd;

Op 5 januari 1955 dient Cloet een verzoekschrift in tot gerechtelijk accoord;

Op 8 januari 1955 beschouwt de P.V.B.A. de verkoopovereenkomst als ontbonden, omdat Cloet het accept van 20.000 fr. niet heeft betaald en neemt de P.V.B.A. de tractor «Men» terug;

Op 26 februari wordt Cloet failliet verklaard en de datum van de ophouding der betalingen vastgesteld op 6 maanden, d.d. 5 januari 1955 voorafgaande;

Eiseres beschouwt de ontbinding van de overeenkomst met alle de contractuele gevolgen als verwor-

ven; de Curator echter stelt twee wedereisen in :

1) tot nietigverklaring der inbeslaggeving van de tractor «Fordson» met aflevering ervan, zoniet de tegenwaarde;

2) nietigverklaring der terugname door eiseres van de tractor «Man» met aflevering ervan, zoniet betaling der tegenwaarde;

waarna eiseres in het gewoon passief dient opgenomen te worden voor 152.047 fr.;

In rechte :

A. Op het eerste hoofd van de wedereis :

Overwegende dat de verdachte periode begint op 5 juli 1954 min 10 dagen, weze op 25 juni 1954;

dat de overeenkomst dagtekent van 21 juni 1954, de tractor «Man» reeds in handen van de gefailleerde Cloet was op 24 juni 1954 (feit niet door de Curator tegengesproken) zodat naar het oordeel van de Rechtbank, de tractor Fordson redelijkerwijze vóór of met dien datum in betaling werd gegeven; dat de hoofdeiseres reeds op 21 juni 1954 bekend 14.000 fr. te hebben ontvangen, waarde van de tractor Fordson, zodat de Curator niet gerechtigd is om met getuigen te bewijzen dat de tractor slechts op 4 juli 1954 feitelijk zou afgeleverd zijn, het bewijs tegen de inhoud van een schriftelijke akte slechts door een geschrift kunnende geleverd worden;

B. Tweede hoofd van de wedereis :

Overwegende dat de overeenkomst van 21 juni 1954, zonder enige twijfel een koop-verkoopovereenkomst is, eerstens omdat partijen in de overeenkomst zelve herhaaldelijk spreken van kopen en verkopen, tweedens omdat partijen geen enkele andere overeenkomst bedoeld hebben en derdens omdat alle de elementen van koop-verkoop aanwezig zijn en partijen vrijelijk krachtens art. 1134 B.W. kunnen bedingen : het moment van de beoogde eigendomsoverdracht, alsmede het moment, de voorwaarden en de modaliteiten van verbreking der overeenkomst bij wanprestatie;

Overwegende dat de verkochte tractor sinds juni 1954 in het bezit van Cloet was en aldus krachtens art. 8 der wet van 16 december 1851 het gemeenschappelijk pand van zijn schuldeisers vormde;

dat het bezit als titel geldt voor roerende goederen en dat hier geen enkele overeenkomst tussen eiseres en Cloet bestond, waardoor Cloet een loutere houder van de zaak was met de noodzakelijke medegaande verbintenis de zaak aan de werkelijke eigenaar terug te geven;

Overwegende dat uit de indiening van het verzoek tot gerechtelijk akkoord van rechtswege voorlopig schorsing volgt ten voordele van de schuldenaar van gelijk welke latere daden van uitvoering der gewone schuldeisers (art. 5 W.G.A.; Fredericq T. VIII, n° 649); en dat hangende de rechtspleging tot het bekomen van het akkoord de schuldenaar noch vervreemden, noch zich verbinden kan zonder machtiging van de Rechter-Commissaris (art. 11 W.G.A.);

Overwegende dat uit deze wettelijke bepalingen voortvloeit dat de indiening van het verzoek tot gerechtelijk akkoord de samenloop doet ontstaan tussen alle de gewone schuldeisers van de indiener;

Overwegende dienvolgens dat de ontbinding van de verkoop met eigendomsvoorbehoud van een roerend goed, in het bezit van de koper, op grond der non-betaling van de prijs door deze laatste, niet kan tegengesteld worden aan de andere schuldeisers van de

koper, wanneer deze ontbinding gebeurt na de indiening van het verzoekschrift (Verbr. 27 maart 1952, Pas. 1952, I, 475);

Overwegende dat het verschil van rechtsgevolgen omtrent roerende goederen, waarvan de schuldenaar houder of bezitter is, niet enkel kan voortspruiten uit het feit dat derden moeten kunnen voortgaan op de uiterlijke schijn van bezit bij de schuldenaar, vermits deze uiterlijke schijn dezelfde is zowel bij houderschap als bij werkelijk bezit;

dat het verschil in rechtsgevolgen spruit uit het feit dat de schuldenaar, die krachtens koop bezitter van een roerend goed wordt, uit de aard van de overeenkomst zelf tendeert naar ware eigendom;

dat de verkoper die verkoopt met eigendomsvoorbehoud en aldus krediet verleent, ook weet dat de koper tendeert naar eigendom en dat de derden gerechtigd zijn hem als bezitter aan te zien, maar desniettemin vertrouwen verleent aan de koper en de koper zelfs aanzet om op krediet te kopen, zodat de verkoper van meet af aan de labiele situatie waarin hij zich tegenover derden stelt, voorziet en aanvaardt op grond van zijn vertrouwen in de koper;

dat dienvolgens eerder zijn vertrouwen moet worden beschaamd dan het normale vertrouwen van derden die met de schuldenaar contracteren op grond van zijn bezitschijn;

Overwegende dat de leer van de uiterlijke schijn als criterium voor bezit en eigendom niet zeer deugdelijk is; dat men de speciale artikelen 546, 568, 569 faillissementswet, die alle koopwaar in handen van de koper-gefaillieerde onderstellen, door deze leer zou kunnen motiveren, maar dat de failliet-regelen nopens de revindicatie van goederen (artikelen 566 en 567 faillissementswet, in handen van de gefaillieerde krachtens detentio-contracten, onmiddellijk deze uitleg te niet doen;

Overwegende dat de hoofdreden van het ingrijpen der rechtbanken ten nadele van de verkoper bestaat in vrees voor bedrog en voor ongelijke behandeling der gewone schuldeisers; dat een eenzijdige verbreking als ter zake met onmiddellijke terugname van het goed een voor derden verdoken handeling is, het vermogen van de schuldenaar verarmt en een ogenschijnlijk eenzijdig bevoordelen van één schuldeiser, welke daden, gesteld tijdens de verdachte periode, door de wet zelf nietig of vernietigbaar jegens de massa worden verklaard;

dat alle andere betalingen voor vervallen schulden dan die in speciën of handelseffecten (de normale gang van zaken) wettelijk geacht worden abnormaal te zijn en daarom aan nietigheid onderhevig, wederom uit vrees voor bedrog, eenzijdige bevoordeling en aantasting van de gelijke behandeling der schuldeisers;

Overwegende dat om een tweede reden de eenzijdige verbreking met terugname van het goed dient te niet gedaan te worden; dat er immers samenloop is ontstaan door het beslag dat de deurwaarder Vanderkerckove op 30 december 1954 ten bate van een schuldeiser Dillies op de tractor «Man» legde, waardoor in elk geval conflict ontstond tussen het recht van Dillies en dit van eiseres, minstens deze rechten wederkerig opschorsten, zodat de p.v.b.a. Vandenaabeele de tractor niet doodgewoon kon terugnemen, zonder rekening te houden met het bestaande beslag van Dillies (zie Verbr., 9 februari 1933, Pas. I, 103; 23 mei 1946, Pas. 1946, I, 204; Advies R. H., Pas. 1952, I, 477);

Overwegende dat, zonder zich uit te spreken over

de gevallen van minnelijke verbreking krachtens uitdrukkelijk beding gedaan in de verdachte periode en vóór de concursus van schuldeisers (geval dat zich hier niet voordoet) in casu de minnelijke verbreking krachtens uitdrukkelijk beding gebeurd is na de samenloop verwekt door het beslag van 30 december 1954 en door het verzoek tot gerechtelijk akkoord van 5 januari 1955, zodat de verbreking met haar gevolgen o.a. de terugname, rechten schendt van derden, ongelijke behandeling van de gewone schuldeisers medebrengt en daarom onaanvaardbaar is als indruisend tegen de wil van de wetgever inzake gerechtelijk akkoord en faillissement;

Overwegende dat het tweede hoofd van de wedereis dienvolgens gegrond is, dat de tractor «Man» in natura dient teruggegeven te worden, zoniet de tegenwaarde ervan zoals eiseres ze zelf bij de terugneming geraamd heeft, in casu 107.075 frank;

dat eiseres in elk geval de rente à 5,5 % op dit laatste bedrag verschuldigd is sinds 8 januari 1955 tot aan de uitvoering van het vonnis (analogisch Fredericq, T. VII, n° 130, 1° A en B, 2de lid);

Overwegende dat eiseres aldus dient opgenomen te worden in het gewoon passief, niet voor de gevraagde som van 30.841 frank, maar voor 161.451 frank min 14.000 frank, plus 9.528 frank rentekosten die de datum van het faillissement overschrijden (artikel 450 faillissementswet), blijft 137.923 frank, waarbij dienen gevoegd te worden de 70 frank zegels voor de 4 wissels en 124 frank protestkosten, samen 138.117 frank;

dat eiseres niet gerechtigd was ten aanzien van de beslagleggende Dillies en de boedel, de overeenkomst te verbreken, zodat de 10 % vergoeding van artikel 8 der conventie niet speelt;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle andere besluiten afwijzend,
Gehoord de heer rechter-commissaris in zijn verslag ter openbare zitting;

Ontvangt de hoofd- en de wedereis;

Wijzende op de *wedereis* :

Ontzegt aan de curator zijn vordering tot nietigverklaring van de inbetalinggeving van en tot teruggave van de tractor «Fordson»;

Verklaart de verbreking door eiseres van de koopverkoopovereenkomst van 21 juni 1954 ten aanzien van de boedel nietig;

Veroordeelt eiseres om binnen de acht dagen der betekening van het vonnis de tractor «Man» voormeld aan de boedel en de curator terug te geven ten huize van de gefaillieerde te Beveren-Leie, zoniet veroordeelt eiseres om aan de boedel en de curator te betalen de som van 107.75 frank;

Veroordeelt in elk geval eiseres tot de betaling aan de boedel en aan de curator van de rente à 5,5 % op 107.075 frank vanaf 8 januari 1955 tot aan de uitvoering van het vonnis;

Wijzende op de *hoofdeis* :

Zegt voor recht dat de hoofdeiseres in het gewoon passief van het faillissement zal opgenomen worden voor 138.117 frank;

Veroordeelt eiseres tot de kosten van het geding;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niet-teenstaande elke voorziening en zonder borgstelling.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

VREDEGERECHT TE LEUVEN

2e Kanton. — 31 januari 1956.

Rechter : M. Theunis.
Advocaat : Mr J. Legrand.

Advocaten. — Ingevolge het zesde lid van artikel 4, § 1 van de wet van 11 maart 1954 tot wijziging van de wetten betreffende de verzekering tegen geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood, zijn de advocaten ontslagen van een dubbele aanslag, voortvloeiende uit een en dezelfde beroepsactiviteit.

Krachtens het zesde lid van artikel 4, § 1 van de wet van 11 maart 1954 tot wijziging van de wetten, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood, is de bijdrage niet verschuldigd door de personen, die op grond van de beroepsactiviteit, waarvoor zij aan de wet van 30 juni 1937 tot uitbreiding van de gezinsvergoedingen aan de werkgevers en de niet-loontrekkenden onderworpen zijn, geroepen zijn te genieten van een wettelijke pensioenregeling, andere dan die van de vrije verzekering, ingericht door de bij Besluit van de Regent van 12 september 1946 gecoördineerde wetten, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

Advocaten behoren tot de categorie burgers, die de wet van 11 maart 1954 uitdrukkelijk ontslagen heeft van een dubbele aanslag, voortvloeiende uit een en dezelfde beroepsactiviteit.

Artikel 1 van het K.B. van 28 september 1953 betreffende de toetreding tot de voorzorgskassen der advocaten, het pleidooizegel en de betaling van bijdragen, bepaalt dat de raad van de orde van advocaten zijn leden er toe kan verplichten zich bij de voorzorgskas, die hij hun aanwijst, aan te sluiten en pleidooizegels te gebruiken, zulks ten einde pensioenen te vestigen ten voordele van henzelf, hun weduwe en hun minderjarige kinderen, en verder te einde in het algemeen door alle daartoe dienstige middelen de sociale zekerheid van de advocaten in al haar vormen te bevorderen.

De aansluiting bij de Voorzorgskas voor Advocaten, gevestigd te Brussel, werd door de tuchtraad der Leuvense balie verplicht gemaakt sedert begin 1954.

De voorzorgskassen der advocaten zijn rechtsgeldig ingesteld bij Koninklijk Besluit. De wet van 22 ventôse - 2 germinal jaar XII, waarbij het beroep van advocaat en de tabel van de orde hersteld werden, verleent in haar artikel 38, 7° uitdrukkelijk aan de uitvoerende macht de bevoegdheid tot het opmaken van de tabel en de regeling van de tucht van de balie. Zowel het Decreet van 14 december 1810 tot regeling van de uitoefening van het beroep van advocaat en van de tucht van de balie, als de latere besluiten, met inbegrip van dat van 28 september 1953, hebben derhalve dezelfde kracht als de wet, ter uitvoering waarvan zij genomen zijn.

Onderlinge Hulpkas voor Kindertoeslagen t/ A. Schmit.

Aangezien de eis tot veroordeling strekt van verder tot betaling van de bijdragen van 300 fr. per halfjaar, voorzien bij artikel 4, § 1, leden 2 en 3, der wet van 11 maart 1954 tot wijziging van de wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood, zulks over de tijdruimte van 1 januari 1954 tot 30 juni 1955;

Aangezien overeenkomstig lid 6 van voormeld

artikel 4, § 1, de bijdrage niet verschuldigd is door de personen die, op grond van de beroepsactiviteit waarvoor zij aan de wet van 30 juni 1937 tot uitbreiding van de gezinsvergoedingen aan de werkgevers en de niet-loontrekkenden onderworpen zijn, geroepen zijn te genieten van een wettelijke pensioenregeling, andere dan die van de vrije verzekering ingericht door de bij besluit van de Regent van 12 september 1946 geordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood;

Aangezien verweerder terecht laat gelden dat, als advocaat ingeschreven bij de balie van Leuven, hij tot de categorie burgers behoort die de wet van 11 maart 1954 uitdrukkelijk ontslagen heeft van een dubbele aanslag, spruitende uit een en dezelfde beroepsactiviteit;

Aangezien immers artikel 1 van het Koninklijk besluit van 28 september 1953 betreffende de toetreding tot de voorzorgskassen der advocaten, het pleidooizegel en de betaling van bijdragen, beschikt dat de raad van de advocatenorde zijn leden er toe kan verplichten zich bij de voorzorgskas die hij hun aanwijst aan te sluiten en pleidooizegels te gebruiken, zulks ten einde pensioenen te vestigen ten voordele van henzelf, hun weduwen en hun minderjarige kinderen en verder ten einde, in het algemeen, door alle daartoe dienstige middelen, de sociale zekerheid van de advocaten in al haar vormen te bevorderen;

Aangezien door eiseres niet betwist wordt dat de aansluiting bij dergelijke Kas, zijnde de Voorzorgskas voor Advocaten, vereniging zonder winst oogmerk, gevestigd te Brussel, door de tuchtraad der Leuvense balie verplichtend werd gemaakt sedert begin 1954;

Aangezien op niet-naleving van deze verplichte verzekering, de straffen staan bij artikel 25 van het keizerlijk besluit van 14 december 1810 gesteld (art. 8, K.B. van 28 september 1953);

Aangezien eiseres ten onrechte aanvoert, dat bedoelde pensioenkas voor advocaten niet kan beschouwd als aan haar leden een « wettelijke pensioenregeling » verzekerend, in de zin van artikel 4, § 1 der wet van 11 maart 1954, daar trouwens de voorzorgskassen der advocaten door geen wet werden ingesteld, doch slechts door een Koninklijk besluit voorzien;

Aangezien de wet van 22 ventôse - 2 germinal jaar XII, waarbij het beroep van advocaat en de tabel van de orde hersteld werden, in haar artikel 38, 7°, uitdrukkelijk aan de uitvoerende macht de bevoegdheid toeschrijft betreffende het opmaken van de tabel en de tucht van de balie; dat derhalve zowel voornoemd decreet van 14 december 1810 tot regeling der uitoefening van het beroep van advocaat en der tucht van de balie, als de latere besluiten, inbegrepen dat van 28 september 1953, dezelfde kracht hebben als de wet ter wier uitvoering zij genomen werden;

Aangezien eiseres vergeefs schermst met verklaringen onderscheidenlijk door de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg tijdens de bespreking der wet van 11 maart 1954 en door de voorzitter van de Federatie der Belgische Advocaten bij een algemene vergadering afgelegd, verklaringen ingevolge dewelke de bijdragen voorzien bij artikel 4, § 1 der wet van 11 maart 1954 wel degelijk door de advocaten zouden verschuldigd zijn, niettegenstaande hun mogelijke affiliatie bij een pensioenkas der balie;

Aangezien wanneer de wet in klare, ondubbelzinnige bewoordingen is opgesteld, zij niet vatbaar is voor interpretatie, doch eenvoudigweg dient toegepast zonder rekening te houden met de, al ware het ter gelegenheid van haar bespreking in de Kamers, geuite adviezen en beschouwingen, omtrent hier n.l. het principe van de

solidariteit waarop de wet gebouwd is, haar tijdelijk karakter, de bijkomende aard van de Kas der advocaten, enz.;

Dat, in onderhavig geval, de wet uitdrukkelijk beschikt dat de betwiste bijdrage « niet verschuldigd is door de personen die, op grond van de beroepsbedrijvigheid waarvoor zij door de wet van 30 juni 1937 onderworpen zijn, geroepen zijn te genieten van een wettelijke pensioenregeling, andere dan die van de vrije verzekering »; dat, zoals hoger uiteengezet, verweerder, precies uit hoofde van zijn beroepsactiviteit als lid van een advocatenorde, waarvoor hij tot gezinsbijdragen gehouden is, aanspraak heeft op een pensioen ingevolge zijn gedwongen toetreding tot een wettelijk voorziene pensioenkas;

Aangezien de bij de wet voor het niet verschuldigd zijn van de bijdrage gestelde voorwaarden derhalve voorhanden zijn en de eis niet gegrond is;

Om deze redenen :

Verklaren de eis ongegrond; wijzen hem af;
Verwijzen eiseres in de kosten des gedinges.

MEDEDELINGEN

INTERUNIVERSITAIR INSTITUUT VOOR SOCIAAL RECHT

Het Interuniversitair Instituut voor sociaal recht zond aan de belangstellenden de hieronderstaande omzendbrief betreffende de aanstaande studiedag, welke zal gehouden worden te Gent op 2 juni aanstaande.

* * *

Wij hebben de eer Ued. uit te nodigen tot de vijfde studiedag van het Instituut, welke zal gehouden worden op 2 juni 1956 in de Rijksuniversiteit te Gent, Voldersstraat, in de senaatszaal van de Universiteit (ingang langs de Universiteitsstraat). De opening heeft plaats te 9.30 uur.

Dagorde :

Algemeen onderwerp : De codificering van het Sociaal Recht.

Verslaggevers : De Heer Marcel Storme, assistent aan de Rijksuniversiteit te Gent :
« De problemen van de codificering ».
De heer J. Steyaert, advocaat bij het Hof van Beroep te Gent :
« Inleiding tot de codificering in het Sociaal Recht van België ».

De leden van het Instituut, die hun bijdrage betaald hebben (100 fr. te storten op P.C.R. n° 8195.32 van het I.I.S.R.) zullen kosteloos de tekst der rapporten ontvangen. Voor de niet-leden is de prijs van de rapporten vastgesteld op 150 fr. (te storten op zelfde P.C.R.).

Het college van burgemeester en schepenen der stad Gent zal de deelnemers aan de 5e studiedag op het Stadhuis ontvangen te 12.30 uur.

Een lunch wordt ingericht in het hotel « Britannia », St.-Baafsplein, waarvan het menu als volgt is samengesteld :

Potage
Hors d'œuvre maison
Poulet de Bruxelles Archiduc
Pommes croquettes
Coupe de fruits Melba
Café

1/4 St Emilion — dienst inclusief — 125 fr. per persoon
(ter plaatse te betalen)

Wij verhopende dat het U mogelijk zal zijn op de aanstaande studiedag van het Instituut aanwezig te zijn, en wij verzoeken U, vóór 25 mei, hierondergaand bulletin te willen terugsturen.

Met de meeste hoogachting.

Het Directiecomité :

De Voorzitter,

F. Van Goethem.

De Onder-Voorzitters,

Mev. M. Gevers,

P. Horion.

De Secretaris,

R. Gysen.

De Penningmeester,

Mev. S. David.

De Leden,

R. Derycke,

A. Lagasse,

L. Merchiers.

TAALKUNDIGE KRONIJK

Uittreksel uit Dalschot's Opstelwoordenboek

Niet in de handel.

Ambtelijk : (officieel, amtlich, official).

— werk, bevel, -e betrekking, last, aanschrijving, kennisgeving...

Ambtgenoot : (confrère, collègue : amtsgeenosse : colleague).

Ambtenaar :

Ep. Aanzienlijke, actieve, bekrompen, bekwame, bevoegde, dienstdoende, gezaghebbende, hooggeplaatste, lage, lagere, mindere, ondergeschikte, opgeblazen, plichtvergeten, schuldige, verantwoordelijke, verdienstelijke, weerspannige, administratieve, aangewezen, afzetbare, beëdigde, beleefde, (on)bekwame, (on)bevoegde, (on)bezoldigde, behulpzame, borgtochtplichtige, burgerlijke, consulaire, desbevoegde, diplomatieke, financiële, fiscale, gemeentelijke, geneeskundige, gepensioneerde, gerechtelijke, gezaghebbende, geheime, gediplomeerde, hoge, hogere, inlandse, instrumenterende, justitiële, koloniale, losse, militaire, mindere, vreemde, gewetenloze, gewetensvolle, nalatige, nederige, non-actieve, politieke, plaatselijke, provinciale, rechterlijke, rekenplichtige, speciale, tijdelijke, toegevoegde, vaste, voorlopige, vooraanstaande, vorstelijke, voorkomende, waarnemende, weerspannige, werkzame, van het Openbaar Ministerie, van de burgerlijke stand, bij een departement van algemeen bestuur, van of bij de belastingen, rekenplichtige (comptabel).

Syn : **Ambtenaar :** (fonctionnaire) benoemd door bevoegde overheid en met zelfstandige werkkring.

Bediende : (employé) is werkzaam in ondergeschikte betrekking.

Beambte : inz. voor lagere bedieningen.

Ss. : Ambtenaarsleven, —sloopbaan, —rang, —titel, —straktement, —svrouw, —swedde, —sweduwe, —swereld.

Hoofd—, gouvernements—, lands—, regerings—, rijks—, staats—, stads—.

Amendabel : vatbaar voor verbetering.

Amendement : wijziging of voorstel tot wijziging van een wetsontwerp.

Amende : Justitieel opgelegde geldboete.

Amende honorable : Eertijds een schandstraf door de justitie opgelegd. Zij bestond in het openbaar erkennen van het vergrijp met de bede om vergiffenis. Fig. : ongelijk erkennen en daarvoor pardon afsmeaken.

Amendement : Als parlementaire term : een voorstel ter verbetering of wijziging van een behandeld wetsontwerp. Zaak die bijdraagt om een andere te verbeteren of die ten doel heeft.

Vz. Een wetsontwerp BIJ amendement wijzigen.

A mensa et toro : (gescheiden) van tafel en bed.

Americanisme : eigenaardige Amerikaanse zegswijze. Amerik. nationalisme. Leer der Amerik. modernisten. Taal en zeden van het oude Amerika.

A meta : voor de helft.

Ametomorphotisch : niet aan verandering onderhevig.

Amethodisch : strijdig met of zonder methode.

Amethodist : kwakzalver, knoeier.

Ametrie : onregelmatigheid, onevenredigheid. Ametrisch.

Ametropie : bij- of verziendheid.

Amnesie : Herinneringsdefect. Verlies, zwakte van geheugen.

Amnestie : Eigenlijk : het straffeloos verklaren van een werkelijke of vermeende overtreding, vóór de rechter daaromtrent een vonnis heeft geveeld. Meestal gebruikt voor elke algemene kwijtschelding van straf inz. voor politieke misdrijven, en vooral voor zulke die in gemeenschap zijn gepleegd tegen een regering. (Verg. gratie.)

Amnestie : Amnestie, Straferlasz, Begnadigung : amnesty.

Ep. : Afgeperste, beloofde, gebruikelijke, algemene, bemoedigende, gewone, gedeeltelijke, ingewilligde, ingetrokken, (on)voorwaardelijke, (on)verdiende, (on)gewenste, voorgestelde, ingewikkelde, vrijwillige, burgerlijke, militaire.

Ww. : Beloven, geven, afpersen, vragen, inwilligen, intrekken, verdienen, wensen, vieren, uitroepen, toestaan, voorstellen, verlenen, weigeren, aankondigen, uitbreiden.

Gaat uit, grijpt plaats, wordt algemeen en beperkt verleend, is toegestaan bij een wet, sluit bepaalde personen of categorieën uit, verbindt zekere gedragingen of beloften aan de kwijtschelding...

Amoreel : zonder zedelijk besef.

Ameublement : gezamenlijke huisraad.

TIJDSCHRIFTEN

Politica Berichten : n° 2 - april 1956.

A. Marien, De industriële Ontwikkeling van het Waasland. — Dr. Fr. Van Mechelen, De Belgische Dienst Opvoering Productiviteit. — Prof. Dr. P. De Visscher, Belgische Grondwet en Sociale Zekerheidsrechten. — Dr. E. Boos, De Politieke denkbeelden van J. Locke (1632-1704). — Drs. F. Lehouck, Het Leger en de Natie in de XIXe eeuw. — Drs. E. Leemans, Industriële Sociologie. — Prof. Dr. C. Van Gestel, In Memoriam Z. E. H. Kan. Professor Dr. K. Pinxten.

Nederlands Juristenblad : afl. 19 - 12 mei 1956.

Dr. Benno Stokvis, De strafrechterlijke zijde van het probleem der Vivisectie. — Mr. F. R. Böhlingk, Wat moet bij Rijkswet worden geregeld ?

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-amt en Registratie : n° 4445 - 12 mei 1956.

Dr. A. R. de Bruijn, Het nieuwe stichtingsrecht en het notariaat (III, slot). — Y. D. C. van Duyn, Fiscale Notities. — Prof. Mr. G. de Grooth, Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Verbintenissenrecht 1954 (XI).

Nederlands Tijdschrift voor Internationaal Recht : afl. 2 - april 1956.

L. Erades, De invloed die de Nederlandse rechtspraak met betrekking tot verdragen aan de oorlog toekende. — The effect Netherlands Courts attributed to war with respect to treaties (with an English summary). — I. H. Ph. de Rode-Verschoor, La revision de la Convention de Varsovie concernant le transport aérien international. — J. L. F. van Essen, La Convention européenne d'établissement.

Journal des Tribunaux : n° 4107 - 13 mai 1956.

R. Arouet, Congrès international sur la prévention 4e congrès International de Défense sociale (Milan du 2 au 6 avril 1956). — Francine Goossens, Curatelle de la femme mineure émancipée par le mariage. — Jurisprudence.

Recueil Général de l'enregistrement et du notariat : mai 1956.

Enregistrement. — Communauté. — Sociétés commerciales. — Succession (Droit de). — Taxes de transmission. — Taxes assimilées au timbre.

Revue de Droit Pénal et de Criminologie : n° - mai 1956.

Paul Cornil, L'Observation des délinquants. — N. Abblas, Un Meurtre sadique. — Marc Ancel, Chronique française.

Recueils Dalloz et Sirey : 17e cahier - 5 mai 1956.

J. De Soto, La notion de juridiction (A propos du Conseil supérieur de l'électricité et du gaz). — René Rodière, Présomption de faute et responsabilité des père et mère. — F. G., La restitution d'objets saisis par le juge. — Jean L'Huillier, Le caractère non juridictionnel du Conseil supérieur de l'électricité et du gaz. — Marcel Schuler, La récidive de l'infraction de non-paiement des cotisations patronnales de sécurité sociale.

18e cahier - 12 mai 1956.

Robert Désiry, De quelques modifications susceptibles d'améliorer la loi du 1er septembre 1948 portant Code des loyers pour les locaux d'habitation, professionnels et assimilés. — Roger Lenoan, Le règlement en France des porteurs français d'un emprunt or contracté à l'étranger par une société française. — J. Radouant, La responsabilité de la S.N.C.F. en cas d'accident d'automobile causé par l'émission de fumée d'un locomotive. — M. Long, Les conditions de légalité du rejet implicite d'un recours gracieux prorogeant le délai du recours contentieux. — Fr. G. La faculté de retraite des membres des coopératives. — R. Plaisant, La qualification juridique de la Coopérative nationale des transporteurs routiers.